

เปิดบันทึกรัก

บุปผาคู่บัลลังก์ที่ถูกทิ้งเมื่อสิบห้าปีก่อน

ย้อนกลับไปเมื่อหลายพันกว่าปีก่อน พื้นแผ่นดินที่ฉันกำลังเดินข้ามถนนอยู่นี้ มีชื่อกล่าวขานว่าอาณาจักร 'เพิง' ซึ่งแบ่งแยกออกเป็นเจ็ดส่วน ประกอบด้วยแคว้น ต้า จิน จ้าว อิง จี เฉียนฉิน และหาน ทั้งเจ็ดต่างเป็นอิสระไม่ขึ้นต่อกัน มีราชวงศ์และฮ่องเต้เป็นของตัวเอง แต่ก็ผูกมิตรไมตรีอยู่ร่วมกันอย่างสงบเรื่อยมา กระทั่งราชวงศ์เจิ้งแห่งแคว้นต้าได้ทำการใหญ่ หมายรวมแคว้นทั้งเจ็ดเข้าเป็นหนึ่ง สงครามจึงเกิดขึ้นนับตั้งแต่นั้นและไม่เคยดับลงอีกเลย...

ในยุคเลียงจินได้เกิดขั้วมหาอำนาจของสามแคว้นใหญ่อันรุ่งเรืองแห่งยุคคือ แคว้นต้า แคว้นจิน และแคว้นฉี ช่วงเวลานั้นทั่วแผ่นดินร้อนเป็นไฟ ทั้งสามต่างทำหั่นเพื่อชิงดินแดนรอบข้างมาผนวกเป็นของตน และปกป้องเมืองมิให้แคว้นอื่นเข้ามารุกราน

แคว้นจินตั้งอยู่ดินแดนทางใต้ เกรียงไกรด้วยกองทัพและอาวุธเหนือแคว้นใด ปกครองโดยฮ่องเต้หวางซงอวี่ ช่วงเวลานั้นแคว้นน้อยใหญ่ต่างไร้ความไว้เนื้อเชื่อใจ มีหลงเหลือจิตไมตรีเช่นในอดีต พระองค์จึงตัดสินใจพระทัยเขียนราชสาส์นฉบับหนึ่งส่งถึงฮ่องเต้หิงหยางเพิง พระสหายในวัยเยาว์เพื่อผูกพันธสัญญาเป็นสหพันธรัฐแคว้นฉี สองแคว้นร่วมมือกันทำศึก ได้ชัยชนะเหนือแคว้นน้อยใหญ่จนมีอำนาจแข็งแกร่งไม่มีใครกล้าแข่งข้อ

ทว่าเพียงไม่นานนับแต่นั้น...พันธสัญญาได้ถึงจุดแตกหักในที่สุด สัญญาถูกฉีกขาด รวบรวมไว้ที่ไม่อาจประสาน เป็นโอกาสให้ฮ่องเต้เจิ้งอหิงเข้าทำศึกใหญ่

ครั้งสำคัญ...

แม้แผ่นดินแคว้นต้าจะรอบล้อมด้วยทะเลทรายอันแห้งแล้ง แต่ความทะเยอทะยานเปรียบดั่งนกเฟิงหวงพร้อมโอบบินของราชวงศ์เจิ้ง ก็ทำให้ฮ่องเต้เจิ้งอี้หมิงใช้ช่วงเวลาอ่อนแอของทั้งสองแคว้นสังหารฮ่องเต้หมีงหยางเฟิงในศึกต้าจิ้น ความระส่ำระสายไร้ผู้ปกครองอย่างไม่ทันตั้งตัวของแผ่นดินฉี เตือรื้อนตั้งแต่ชายแดนถึงชิงฉวน เมืองหลวงของแคว้น ชาวบ้านตัดสินใจอพยพลงดินแดนทางใต้เพื่อขอความช่วยเหลือจากฮ่องเต้หวงซงอวี่

สงครามยืดเยื้อยาวนานอยู่หลายปี ในที่สุด...แผ่นดินทั้งใต้หล้าได้ถูกสยบโดยฮ่องเต้หวงซงอวี่ ด้วยอาณาภาพแห่งกองทัพทหารนับแสนในมือของพระองค์จึงรวบรวมแผ่นดินแตกแยกกลับเป็นหนึ่งได้อีกครั้ง แคว้นต้าพ่ายแพ้ยับเยิน แต่สิ่งที่สูญเสียยิ่งกว่าคือข่าวการสิ้นพระชนม์ฮ่องเต้เจิ้งอี้หมิงของชาวต้า

สองเมืองย่อยยับ...หนึ่งแคว้นมีชัย

สองศพดินกลบฝัง...หนึ่งร่างเรืองอำนาจ

สงครามไม่มีเหตุการณ์ใดไม่สูญเสีย ยิ่งอ่านซ้ำเป็นรอบที่สิบ ฉันยิ่งเข้าใจความร้ายกาจของมันเป็นอย่างดี กว่าจะรวมแผ่นดินเป็นหนึ่งเหมือนทุกวันนี้ต้องใช้หยดเลือดบรรพบุรุษเท่าไรถึงได้มา แต่อดีตคือบทเรียน เพราะเราไม่มีทางกลับไปแก้ไขสิ่งใดได้ เหมือนเหตุการณ์อีกสิบห้าปีที่ข้างหน้าที่จะเปลี่ยนแปลงชีวิตฉันไปตลอดกาล...

“เธอชอบหนังสือประวัติศาสตร์มากกว่าไบหน่ามอีกนะ”

ฉันบิดหนังสือดั่งบับแล้วหันมองไบหน่าหล่อเหลาของแฟนหนุ่มที่คบกันมาห้าปี คำพูดประชดประชันของเขาทำให้ฉันอดขมวดคิ้วไม่ได้

“เสี่ยวหมิง นายเลิกเอาตัวเองไปเปรียบกับหนังสือแค่เล่มเดียวได้ไหม” ฉันทำหน้าตาน่ารัก สองเท้ากระต๊อบพื้นเสียดังหว้งให้เขาร้องอน

เสี่ยวหมิงมองหน้าฉันแล้วถอนหายใจ สายตาเขาเลื่อนลงมองพื้น ต่างจากการกระทำเช่นทุกครั้ง ปกติหากฉันพูดแบบนี้เสี่ยวหมิงจะเดินเข้ามาหา เขย่าแขนสองสามทีแล้วแย่งหนังสือในมือไปเพื่อให้ฉันมองเขาแค่คนเดียว เป็นการร้องอนสไตล์น่ารักของเสี่ยวหมิงที่ฉันชอบที่สุด เขาเป็นผู้ชายอารมณ์ดีขี้เล่น เวลาค้นร่องให้ก็มักมีเรื่องมาเล่าให้หัวเราะเสมอ เสี่ยวหมิงหน้าตาดีกว่าผู้ชายรุ่นเดียวกัน เขาถึงซอตและบ๊อบ-

บูลาร์มาก อีกทั้งนิสัยหนึ่งที่ฉันชอบคือเขาไม่เคยนอกใจฉันแม้เพียงสักครั้งเดียว

“เราเลิกกันเถอะ”

คำพูดที่ออกจากปากเขา ทำให้ฉันเหมือนโดนฟ้าผ่ากลางศีรษะทั้งที่อากาศ
ยังแจ่มใส

“นายว่าอะไรนะ”

ฉันทวนคำให้เขาคิดใหม่อีกรอบ ตอนนี่ช็อกจนควบคุมความสั่นของริมฝีปาก
ตัวเองไม่ได้ เสียวหึงหันไปหน้าไร้อารมณ์มาเผชิญ ความเย็นชาของเขาทำเอาฉันหนาว
สะท้านไปทั่วร่าง แววดาไม่เหมือนคนเป็นคู่รักกันมาห้าปีเลยสักนิด มันเหมือนคน
ที่เพิ่งรู้จักกันเสียมากกว่า

“เฮ้อ...” เขากอนหายใจยาวและเดินเข้ามาใกล้ “ผมมีคนใหม่แล้ว เธอไม่เคย
สนใจกันเลยเวลาพวกเราเจต” ทั้งยังมองมาเหมือนฉันเป็นตัวอะไรสักอย่างที่น่ารังเกียจ
“ห้าปีเต็มๆ ที่ทนอยู่กับผู้หญิงแบบเธอ พอกันที!” พูดจบเสียวหึงก็ถอดแหวนคู่ออก
แล้วโยนลงพื้น

เหตุผลของการเลิกกันครั้งนี้เลวร้ายที่สุดในประวัติศาสตร์ของฉัน หากเขา
ทนไม่ได้ทำไมไม่บอกเลิกกันตั้งแต่สัปดาห์แรก สองเดือนแรก หรือถ้าให้นานหน่อย
สองปีแรกก็ได้!

คนแถวนั้นมองฉันเป็นตาเดียวด้วยสายตาที่เหมือนสังสารเวทนาอย่างรุนแรง
กลางถนนเนี่ยนะ?! นายบอกเลิกฉันกลางถนนที่คนแออัดกำลังเดินข้ามไปมาภายใน
ไม่กี่วิ!

“เสียวหึง!” ฉันเหมือนนางเอกละครหลังข่าวยังไปอย่างนั้น คว้ามือยื้อ
แขนเสื้อเขาไว้ พยายามเอ่ยพูดขอโอกาสสักครั้ง ทว่าโอกาสก็เหมือนสายน้ำ...ไหลไป
แล้วไม่ไหลกลับ เป็นกฎธรรมชาติต่างๆ ของความรัก

น้ำตาฉันคลอเบ้าและอีกนิดเดียวมันคงไหลออกมาจากดวงตากลมโตคู่นี้

เสียวหึงหันกลับมามอง แววดาฉันจึงทอประกายความหวังขึ้นทันที รอยยิ้ม
ผุดขึ้นอย่างโล่งใจ แต่แล้วเขาก็กลับจับมือฉันให้ปล่อยลง ก่อนจะหันหลังให้แล้วเดิน
จากไป

สิ่งนี้คือคำตอบสุดท้ายจากเขา...

ความจริงฉันควรเข้าใจอะไรได้ง่ายๆ ตั้งแต่เห็นแววดาเย็นชาเมื่อหลายเดือน

ก่อน...ครั้งแรกที่พบกันเสี่ยวหมิงเห็นฉันอ่านหนังสือประวัติศาสตร์เพิงอยู่ในสวนสาธารณะ เขามักนั่งอยู่ข้างๆ และมองฉันอย่างเอาเป็นเอาตาย แม้ว่าสายตาค้นจ้องแต่ตัวอักษรยังรับรู้ว่าโดนเขาแอบมองตลอด วันหนึ่งจึงถามเขาไปตรงๆ เสี่ยวหมิงถึงบอกว่าใบหน้าฉันยามมองจากมุมใกล้ๆ แววดตาที่จดจ่อกับอะไรสักอย่างของฉันเหมือนมีแสงดึงดูดให้เขาเข้าใกล้ทีละน้อยจนอยากนั่งมองทุกวัน นับเป็นคำบอกรักที่จริงใจและจริงจังอย่างที่สุด

ฟังดูโรแมนติกใช่ไหมล่ะ? แต่มันไม่เหมือนนิยายรักที่คุณได้อ่านกันหรอกนะ...

สัปดาห์แรกที่พบกันเสี่ยวหมิงอ่านหนังสืออยู่ข้างฉัน เขายังบอกเลยว่าชอบฮ่องเต้เจิ้งอี้หมิง ถึงแม้ในที่สุดพระองค์จะสิ้นพระชนม์ในสนามรบก็ตาม เพราะทรงมากด้วยปัญญาและไหวพริบ อีกทั้งมีความมุ่งมั่นที่จะทำสิ่งใดให้ลุล่วงจนสุดกำลังเอาความแค้นเป็นแรงมานะ เสี่ยวหมิงพูดจ้อไม่หยุด พยายามให้แล้วถามทุกเรื่องราวที่ฉันสนใจ เป็นเช่นนั้นทุกวันจนฉันตัดสินใจคบกับเขา เลิกอ่านหนังสือประวัติศาสตร์เพื่อใช้มีอนันท์กุมมือเขาไว้แทน

แต่แล้วเมื่อหลายเดือนก่อนเสี่ยวหมิงกลับเปลี่ยนไป เขามีท่าทางลนลานทุกครั้งที่มีสายเข้า ทำพิรุณตอนออกไปธุระกับเพื่อน แต่ฉันกลับพยายามคิดในแง่ดีเข้าไว้เพราะเมื่อคบใครแล้วก็อยากไว้ใจคนรักให้มากที่สุด เมื่อเสี่ยวหมิงบอกว่าไม่มีอะไร ฉันจึงถือว่ามันไม่มีอะไร คนอย่างฉันยอมโง่แต่ไม่ยอมแตกหัก เพราะแตกหักคือหายนะของทุกสิ่ง ไม่ต่างจากแคว้นจินกับแคว้นฉีที่ผิดใจกันเพราะเรื่องเพียงเล็กน้อย จนทำให้ฮ่องเต้หิงหยางเพิงสิ้นพระชนม์ในสนามรบ

ฉันจึงเลือกหยิบหนังสือที่เคยวางทิ้งมาอ่านอีกครั้ง ส่วนเสี่ยวหมิงกลับไม่ได้สังเกตเห็นอะไรในความเปลี่ยนแปลงของฉันเพราะมัวแต่หยิบมือถือมาแซตระหว่างเด็ด เป็นเช่นนั้นจนถึงวันนี้...วันที่แววดตาของเขาเปลี่ยนไปจนน่าใจหาย

น้ำตาทะลอมลงพื้นในที่สุด สองมือจึงรีบปาดเช็ดให้ตัวเอง ในเมื่อต่อไปคงไม่มีใครคอยเช็ดให้ นับตั้งแต่วันนี้ก็สมควรเข้มแข็ง ทว่า...พูดมันง่ายแต่ทำยากนัก

รอบข้างหยุดนิ่งไปราวมีเพียงตัวฉันบนพื้นถนน เสียงสัญญาณดังขึ้นเตือนให้รถเตรียมออกวิ่ง แต่ฉันยังคงเหม่อลอย ไม่มีสติใดหลงเหลืออยู่ สายตาค้างจ้องแต่แว่นของเสี่ยวหมิง สองขาก้าวเดินแล้วก้มตัวลงหยิบมัน ตอนนี้เสียงสัญญาณหยุดไปแล้ว คนรอบข้างก็ได้หายไปเหมือนกัน เมื่อครู่ที่ไม่ได้ยินเสียงใดแต่ตอนนี้กลับได้ยิน

เสียงผู้ชายตรงหน้าคนหนึ่งร้องเตือนลั่นชัดเจน

“ซูหลิน!”

โครม!

เสียงหญิงนี้เอง...ฉันยืนออกมาพร้อมร่างที่ล้มลงกับพื้นถนน ว่าแต่ทำไมเขาถึงร้องให้ล่ะ

“เสียง...หญิง...” ฉันพยายามพูด แต่เลือดกลับกับปากและกระอักออกมาจนพูดไม่ถนัด

ฉันถูกรถชนจนโกล้งออกมาจากทางข้าม ความเจ็บปวดในร่างกายครั้งนี้ทำให้รู้ว่าเวลาของฉันเริ่มนับถอยหลังแล้ว แมวเก้าชีวิตเคยเป็นฉายาของฉัน แต่ตอนนี้ชีวิตฉันคงเป็นชีวิตที่ก้าวอย่างไม่ต้องสงสัย ยิ่งมองแววดาหวาดกลัวปนตกใจของผู้คนที่ยืนรออยู่บนทางกัน ยิ่งทำให้รู้ว่าวินาทีนี้ฉันคงไม่รอดแน่

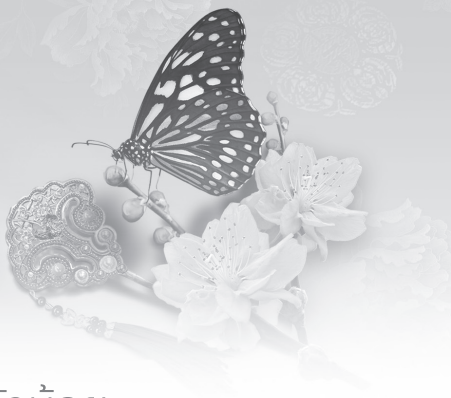
เสียงหญิงวิ่งเข้ามาหาแล้วประคองร่างฉันขึ้นแนบตัว เขาร้องไห้เพราะเหมือนตัวเองเป็นต้นเหตุของเรื่องทั้งหมด เสียงหญิงเป็นคนอ่อนไหวง่าย เพราะฉะนั้นหากฉันเป็นอะไรไปเขาต้องโทษตัวเองไปตลอดชีวิตแน่

ฉันพยายามบีบแกำเพื่อให้เขายึดอย่างที่เคยชอบทำเช่นทุกครั้ง แต่เสียงหญิงกลับไม่มีรอยยิ้มใดส่งกลับมา...

ไม่นานเสียงรถพยาบาลได้ดังขึ้น ใบหน้าเขาที่เคยชัดเจนบัดนี้กลับเลื่อนรางพร่ามัว

“ซูหลิน...ซูหลินฟังผมนะ...”

ฉันฝันยิ้มเป็นครั้งสุดท้าย มือกำแหวนของเขาไว้แน่น เปลือกตาหนักอึ้งปิดลงซ้าๆ แล้วเสียงของเสียงหญิงก็หายไป ประโยคที่เขาต้องการจะบอกฉันคืออะไรกัน เหตุใดสวรรค์ถึงได้กลั่นแกล้งไม่ให้ฉันได้ยินเล่า? รอบข้างมืดสนิทแถมยังหนาวจนตัวฉันสั่นเทาไปหมด ฉันมองหาแสงสว่างใดก็ได้รอบตัว เพราะบัดนี้ข้างทางก้าวเข้าสู่ปรโลกแล้ว

หนึ่ง

สุดเอื้อมมือผีเสื้อตัวน้อย

‘พวกเจ้าเคยไล่ตามผีเสื้อหรือไม่ สูดปลายหางของผีเสื้อที่ไขว่คว้าคือสิ่งใด
เพียงความว่างเปล่า...หรือผีเสื้อตัวน้อยในอุ้งมือ

แต่โชคชะตาของข้าเริ่มหมุนช้าๆ จากปีนบั๊กผมเพียงอันเดียว เหมือนพรหม-
ลิขิตของสวรรค์ เหมือนการชักใยของใครสักคน ข้าผู้ย้อนเวลามาได้นับเดือนจึงเขียน
บันทึกเล่มนี้ขึ้น เพื่อจารึกไว้เป็นอักษร ให้ทุกสิ่งตราตรึงในหัวใจ...ไม่ล้มหายไปตาม
กาลเวลา

‘มาเริ่มบทแรกของบันทึกเล่มนี้กันเถอะ...’

มืดมาก ที่นี้มีตจฉนผิวชาวๆ ของฉฉนย้งสองออรำไม่ออก

“ใจร้ายนัก! ท่านเป็นเซียนเทพที่มีอิทธิฤทธิ์มากมาย แค่เพียงคำบอกลาของ
คนรักยังไม่ให้ฉฉนฟังก่อนตาย! ฉฉนย้งสาวย้งแล้ว ไม่ทันได้แต่งงานด้วยซ้ำ เป็นมนุษย์
ไร้ประโยชน์ที่ยังไม่สืบทอดลูกตาย! ฉฉนขอฟ้องเง็กเซียนฮ่องเต้ให้เซียนเทพที่กำกับฉฉน
เช่นนี้รับโทษอย่างสาสม!”

ฉฉนชี้นิ้วต่อว่าไปทั่วในความมืด หวังให้มีเซียนเทพใดได้ยินและมีแสงสว่าง
มารับวิญญาณฉฉนไป แต่กลับไม่มีแสงใดให้เห็นแม้แต่ฉฉน นึกแล้ว...นึกแล้วมาก
ไม่เหมือนในหนังสือนิยายเลย ที่พอตายก็มีแสงสีขาววามมาแล้วพาวิญญาณเช่นฉฉนไป
ดื่มน้ำแกงยาเมิงเพื่อลบความทรงจำ จากนั้นก็ต่อแถวเพื่อรอรับการเกิดใหม่อีกครั้ง
ใจเริ่มกลัวมากขึ้นเรื่อยๆ นี่มันผิดปกติสุดๆ หวังว่าคงไม่ติดอยู่ที่นั่นไป

ตลอดกาลใช้ไหม เพราะการไม่ได้เกิดใหม่เป็นสิ่งที่เหล่าวิญญาณล้วนหวาดกลัวกัน
ทั้งนั้น และตอนนี้ฉันได้กลายเป็นวิญญาณเร่ร่อนสมบูรณ์แบบ จะให้ใจเย็นนั่งรอ
ฟ้าฝนคงไม่ใช่แน่ สองขาจึงออกเดินไปมั่วซั่ว

พลั๊ก! ดูเหมือนจะชนอะไรเข้า...

“โอ๊ย! นั่งหนู อายุยังน้อยแท้ๆ เดินชนคนแก่แบบซ้ำได้อย่างไร มองไม่เห็นข้ารี!”

ฉันมองซ้ายมองขวาเพื่อหาว่าเสียงขุ่นเคืองนี้มาจากไหน แต่มันมืดไปหมด
มืดจนมองอะไรไม่เห็น เมื่อลองมองลงไปข้างล่างถึงได้เห็นแสงนวลเหลืองเหมือน
แสงจันทร์ปรากฏขึ้นพร้อมกับหน้าลุงแก่ตัวเล็กๆ ผู้หนึ่ง แวบแรกฉันตกใจจนผงะ
ถอยหลังเมื่อเห็นหน้าคนลอยค้างอยู่ในความมืดเหมือนภูตผีวิญญาณ แต่พอพิจารณา
สถานการณ์หลังความตายแล้วฉันจะกลัวพวกเดียวกันอีกทำไม จึงระยับสติอารมณ์
แล้วเพ่งมองดีๆ ก็พบว่าใบหน้าของลุงแก่คล้ายลุงโยดาในเรื่อง *สตาร์วอร์ส* ไม่มีผิด
ต่างตรงที่โยดามีตาเบลเซอร์ ส่วนลุงแก่มีไม้เท้าเล็กๆ อันหนึ่งที่มีแสงไฟอยู่บนนั้น
นั้นแหละ และด้วยความสูงเท่าต่อไม้ถูกโค่นของแกคงทำให้ฉันตะเข้อย่างจัง ลำเนียง
การพูดก็ยิ่งแปลกประหลาดเหมือนหลุดมาจากยุคเฟื่องโบราณยิ่งงวยงอย่างนั้น ข้า นั่งหนู
และอะไรเก่าๆ แกๆ ตามวัยแกอีกสารพัด!

ฉันจ้องหน้าลุง ลุงจ้องฉันกลับ แล้วเอาไม้เท้าตีเข่าฉัน

“โอ๊ย!”

ฉันก้มลงกุมเข่าตัวเอง ช่วยจริงๆ นอกจากจะโดนตี โดนรถชนแล้วสิ้นใจก่อน
ได้ยินคำบอกเล่าของคนรัก ยังมาโดนคนแก่เอาไม้เท้าตีเข้าให้เจ็บเล่นอีก ตายแล้ว
ยังโดนทำให้เจ็บ เรียกได้ว่าช่วยซ้ำช่วยซ้อนจนสมบูรณ์แบบ

“ดวงชะตาเจ้าช่างโศกร้าย!”

จู่ๆ ไม้เท้าอันเล็กๆ ของแกก็ชี้มา ทำให้แสงสว่างส่องวาบบนหน้าฉันคนเดียว
สภาพตอนนี้เลยเหมือนใจที่โดนตำรวจจับมาเค้นคำตอบในห้องสอบสวนไม่มีผิด

“ฮะ? นี่มันยังไม่แยءพอรึไง ไหง่ลุงมาทลายดวงกันนี้เง้าแบบนี้!”

ยังไม่ทันเกิดใหม่ก็โดนทำนายชีวิตโลกหน้าได้บรมห่วยแบบนี้ มันน่าโมโหนัก!
ลุงโยดา...อิม...ฉันขอเรียกแกแบบนี้แล้วกัน ลุงโยดาสายหวัซๆ พลังถอนหายใจ
เสียงเบา สายตาเห็นอกเห็นใจฉันเอามากๆ เหมือนเมื่อครู่ฉันโดนรถชนแล้วไม่มี
รถพยาบาลมารับ

“เจ้าโชคร้ายแต่ก็ยังโชคดีนัก”

“โชคร้ายแล้วจะโชคดีได้ยังไง!” ฉันเถียง

“ดวงชะตาเจ้าได้เป็นถึงบุปผาคู่บัลลังก์ แต่อุปสรรคช่างมากมายจนเจ้าไม่อาจนับได้”

ฉันแบ่ปาก หรีตาคู่กลมโตของตัวเองลงมองลู่โยดา อะไรของลู่... ดูท่าแก่จะเพี้ยน คนแก่ก็แบบนี้ มักพูดจาเลอะเลือนไปทั่ว นี่มันยุคไหนแล้ว ฉันจะไปเป็นดอกไม้ของฮ่องเต้พระองค์ไหนได้!

“มารับกันช้าแล้วยังจะทำนายโลกหน้าฉันชี้ชัดอีกหรือไง คิดว่าฉันจะอารมณ์ดีที่ลู่ทายว่าเป็นของเฮา แล้วลืมนึกถึงเรื่องลู่มาสายไหมล่ะ ผันไปเถอะ!” ฉันจ้องหน้าลู่โยดาเขม็ง ส่วนลู่แกก็เอาแต่หรีตาคู่จ้องหน้าฉันกลับ สายตาเหมือนเห็นคนสติไม่เต็ม “ลู่ต้องชดใช้เวลาเกิดของฉันที่เสียไป ด้วยการให้ฉันได้ยินคำบอกเล่าของคนรักเดียวนี้!”

พี่วว!

เหมือนมีลมพัดไปวูบหนึ่ง ลู่โยดาไม่รับมุกแถมไม่กล่าวคำขู่ แก่เหือนหน้าหนี ไม่ใส่ใจคำขอของฉันแม้แต่น้อย แล้วเคาะไม้เท้าลงพื้นสองทีเหมือนฉันไม่มีตัวตนในสายตาแกตั้งแต่แรก

โป๊ก! โป๊ก!

“ว๊ากกก!!”

เป็นเพราะไม่ได้เตรียมใจฉันเลยตะโกนเสียงดังลั่น จู่ๆ พื้นดินกลับหายไปแล้วแสงสว่างที่แผ่รอมานานก็ปรากฏขึ้น ตอนนั้นฉันกับลู่โยดากำลังหล่นลงไปทีไหนสักที่ช้าๆ รอบตัวปรากฏแสงขาวสะอาด รู้สึกเหมือนตัวเองเป็นอลิซหลงเข้ามาในโพรงกระต่าย แต่ข้างๆ กลับไม่ใช่กระต่ายน้อยน่ารักนี่สิ... ไม่นานรอบข้างพลันปรากฏแสงสีทอง ก้อนเมฆ และสายรุ้งขึ้นอย่างช้าๆ ฉันกับลู่โยดาลอยละล่อง ก่อนตกลงบนปูเมฆเบานุ่มสีชมพูอ่อน

“ที่นี่สวยจริงๆ”

ฉันมองรอบข้างอย่างตะลึง หน้าก้อนเมฆมีบัลลังก์ใหญ่ซึ่งมีใครบางคนนั่งอยู่บนนั้น ดูแล้วคงเป็นเง็กเซียนฮ่องเต้ เจ้าแห่งสวรรค์สวรรค์นี้ เขามิใช่หน้ากึ่งหญิงกึ่งชายรูปไข่สวยงาม แต่พอมองผู้หญิงมากมายที่คอยปรนนิบัติอยู่ มุมปากฉันก็

กระตูกทันที

ซึ่ง...แม้แต่เทพบนสวรรค์ชั้นฟ้ายังมีกิเลสตัณหาครอบงำอยู่ แล้วนับประสาอะไรกับโลกมนุษย์เบื้องล่าง คิดแล้วแค้นใจลึกๆ ที่ตัวเองต้องมาตายเพราะแฟนนอกใจไปมีหญิงอื่น

“ท่านผู้นั้นเรียกเจ้ามา ตามข้ามาเถิดนังหนู”

ฉันพนมมหายใจยาว เดินตามลูงโยดาไปอย่างว่าง่าย เจ้าของบัลลังก์เพียงชายตามองเมื่อฉันเดินมาหยุดข้างเขา สีหน้าดูไม่สบอารมณ์เท่าไร ลูงโยดารีบก้มตัวประสานมือคารวะ ฉันที่ไม่รู้เรื่องพิธีใดเลยได้แต่ยืนเอืออยู่ข้างๆ แก่ กระทั่งโดนลูงโยดาตึงมือถึงคุกเข่าลงพื้นตาม วาดมือไม้เงอะงะกำนัน ก้มคารวะเขียนเทพผู้นั้นจนหมอกควันมืดหัว

“ซูหลิน! เจ้ากล้ามากที่บังอาจท้าทายอำนาจข้า!”

เสียงที่ดังขึ้นราวเสียงคำรามของพยัคฆ์ ฉันเงยหน้าพร้อมกับขมวดคิ้ว เหม่อมองปูเยเมฆน้อยใหญ่พลางครุ่นคิดหาคำตอบ ฉันไปท้าทายอำนาจใครตอนไหน ตั้งแต่เมื่อไรที่ตัวเองเผลอไปท้าทายเขียนเทพเข้า ทวนคิดอีกที...หรือจะเป็นตอนไปทัศนศึกษาแล้วเผลอไม่สังเกตกระเทพองค์หนึ่งในศาลเจ้า เพราะห้องเจ้ากรรมดอนอยากกินไอศกรีมรถเข็นที่ผ่านหน้า? เรื่องเพียงเท่านั้นทำให้ฉันโดนโทษท้าทายเขียนเทพเข้าชั้นหเรอ

หุยมหิมจริงๆ ให้ตายสิ...

เขาเห็นฉันเอาแต่คิดเจียบไปนาน จึงพูดตัดบทขึ้น “เจ้ากล้าขึ้นข้อต่อรองกับข้า คิดทูลฟ้องเจ็กเขียนฮ่องเต้ให้ทรงทราบ! เพราะข้าไม่ยอมให้เจ้าได้ยื่นคำสั่งเสียของคนรัก เจ้าบังอาจนัก!”

ฉันร้อง “อ้อ...” ออกมา ไม่นึกว่าคำพูดเมื่อครู่จะก่อเรื่องให้คนอื่นเข้า

เขียนเทพผู้นั้นทำหน้าที่ตามบู๊บั้ง จ้องฉันอย่างโกรธเคือง ดูว่าเขาไม่ใช่เจ็กเขียนฮ่องเต้แต่เป็นเขียนเทพองค์หนึ่งผู้ขีดชะตาชีวิตฉันเท่านั้น ทั้งยังพาตัวฉันมาที่นี่โดยไม่ยอมให้ฟังคำกล่าวสุดท้ายของเสียหึง ว่าแล้วนาโกรธเอาเสียจริงๆ ในเมื่อเขาไม่ได้เป็นเจ็กเขียน ฉันฉันก็ไม่เกรงใจอีกต่อไป ลูกขึ้นขึ้นหน้าว่ากล่าวเขาทันที

“ท่านช่างใจร้ายนัก! เป็นถึงเขียนเทพแต่กลับไม่ให้ข้าฟังคำกล่าวนั้น!”

ฉันเผลอพูดศัพท์เก่าโบราณตามพวกเขา อย่างว่า เข้าเมืองใดควรทำตามกฎบ้านเมืองนั้น ลูงโยดาหันมองฉัน สีหน้าซีดขาวเหมือนเห็นฉันเป็นผีแล้วลูงแกเป็นคน

เอาไม้เท้าตีขาห้ามปรามทันที แต่พอเห็นประกายโทสะวาบในดวงตาดันก็ยอมแพ้และถอยร่นไปเสียดื้อๆ เช่นที่ใครสักคนได้ไว้ ยามสตรีโกรธอย่ายุ่มย่ามกับนาง ชีวิตจะอยู่ได้อย่างปลอดภัย เขียนเทพผู้นั้นหรือดวงตาสีแดงเพลิงลง ก้าวเท้าลงจากบัลลังก์โออาของเขาล้วนแล้วเดินเข้าประชิดตัวฉัน รวบนิ้วมือที่ชี้ใบหน้าเขาไว้ ก่อนจะดึงตัวฉันหมุนเข้าไปในอ้อมแขน ฉันพยายามขยับหนี แต่ยิ่งขยับเขากลับยิ่งเข้าใกล้จนลมหายใจเขาแทบรดลงแก่ฉัน

“หากเจ้าได้ยินคำกล่าวของคนรัก เจ้าอาจขอบคุณข้าก็เป็นได้”

ฉันหนาวไปทั้งหัวใจเมื่อได้ยินคำเตือนนี้ ไม่ได้รู้สึกใจเต้นตามท่าทางของเขา ใบหน้านั้นลดลงเรื่องข้าก่อนปล่อยตัวฉันออกจากอ้อมแขน

มันอาจเป็นจริงตามที่เขียนเทพว่า ดูเหมือนคำพูดของเสียวหมิงจะสามารถทำร้ายจิตใจฉันจนวินาทีสุดท้ายของชีวิต เพราะแวตตาของเขาที่มองมานั้นคงกล่าวคำพูดเดือดร้อนได้อย่างไม่รู้สึกละ ฉันควรปล่อยวางตั้งแต่เห็นท่าที่เปลี่ยนไปของเขา เป็นฝ่ายบอกเลิกแล้วเดินออกมาจากชีวิตผู้ชายอย่างสง่างาม ไม่น่าเลือกผิด ปล่อยให้ตัวเองฝังมอยู่นับเดือนเพื่อรอปาฏิหาริย์ให้เขากลับมาเป็นเสียวหมิงคนเดิม หนีความเศร้าเข้าหาหนังสือหลอกตัวเองไปวันๆ

คิดดูดีๆ หากเป็นเช่นที่เขียนเทพผู้นี้ว่า...เขาก็ถือได้ว่ายังเมตตาฉันอยู่มิใช่หรือ?

“ข้า...” ฉันพูดไม่ออกเพราะในเมื่อตายแล้วจะย้อนกลับไปแก้ไขสิ่งใดได้อีก “ท่านอยากให้ข้าไปที่ไหนก็ตามใจท่านเถอะ”

ชาตินี้ขอแพ้ ยอมรับชะตาห่วยแตกของตัวเอง... น้ำตาเอ่อล้นอีกครั้งจนไหลออกมาเป็นสาย ลุงโยดาเงยหน้ามองฉันจากด้านล่าง ในมุมนั้นแกอาจเห็นหน้าตาน่าเกลียดพิลึกเอาเลยสายหัวข้าๆ พลงพุดลอบ

“ท่านเทพอัคคีวิหคเรียกเจ้ามาเพื่อให้คำขอของเจ้าเป็นจริง”

ฉันหันขวบมองคนตรงหน้า ลุงโยดาหมายความว่าอย่างไร ว่าแต่ก็คือเทพอัคคีวิหคหรือหรือ! มิน่า ดวงตาเขาถึงได้มีสีแดงเพลิงสุกสว่างเช่นนี้ ตำแหน่งเขาถือว่าใหญ่โตบนสวรรค์ไม่น้อยเลยนะ!

“ข้าเหนื่อยเฝ้ามารยาทแล้ว...ขอภัยท่านเทพอัคคีวิหคด้วย”

ฉันกล่าวขอโทษเพราะรู้สึกผิด แต่เขากลับไม่ใส่ใจแล้วพูดต่อ

“ตามเนื้อดวงแล้วเจ้าไม่มีเนื้อคู่ในชาตินี้แม้เพียงสักคน”

ฉันอ้าปากค้าง หายสงสัยทันทีว่าทำไมเมื่อคบใครเขาก็ทิ้งฉัน ทั้งที่หน้าตาฉันก็ไม่ได้ซีเหร่ จัดได้ว่าน่ารักเหมาะสมกับยุคสมัย แถมหน้าที่การงานก็ดี ใครๆ ต่างบอกว่าฉันควรได้แต่งงานตั้งแต่เรียนจบด้วยซ้ำ ไม่น่าเชื่อว่าจะออกหักซ้ำแล้วซ้ำเล่าอยู่แบบนี้! คำพูดพวกนั้นเหมือนทั้งคำทั้งชมในเวลาเดียวกัน ฉันก็ได้แต่ฝันยิ้มรับมันอย่างขมขื่น หัวลึกลงๆ ว่าเสียหวังจะเป็นคนทำลายคำพูดเหล่านั้นด้วยการขอฉันแต่งงาน แต่ตอนนี้มันกลับพังทลายไปแล้วพร้อมๆ กับชีวิตของฉัน

คิดแล้วก็ทำหน้าตายใส่ทุกสิ่ง หันไปพึ่งเทพอัคคีวิหคกล่าวทำนายอะไรที่มันอาจแยกว่า เพราะหากชาติหน้าไม่มีคู่จะได้ทำใจเสียตั้งแต่เนิ่นๆ

“ชะตาเจ้าผูกไว้กับคนผู้หนึ่งซึ่งอยู่ห่างไกลจากโลกที่เจ้าอยู่นัก ข้าจึงให้โยดาผู้ส่งดวงวิญญาณพาตัวเจ้ามาที่นี่”

“อะ!” ฉันอ้าปากค้าง ไม่ใช่เพราะตกใจที่ชะตาของตัวเองไปผูกเข้ากับใคร แต่ด้วยไม่คิดว่าลุงโยดาแกชื่อโยดาจริงๆ

ลุงแกชื่อโยดาจริงๆ ด้วยแฮะ! ว้าว!

“โยดาจะพาเจ้าไปบ่อน้ำโลกหน้า ข้าช่วยเจ้าได้เพียงเท่านั้น ชะตาต่อจากนี้เจ้าเป็นผู้เลือกแล้ว ถึงหนทางยากลำบากสักเล็กน้อย แต่เจ้าย่อมได้พบคนของเจ้าอย่างแน่นอน”

ฉันหรีตมองเขียนเทพผู้สูงศักดิ์ หรือเพราะบ่นว่ายังไม่ทันแต่งงานก็ตายก่อน เทพอัคคีวิหคถึงช่วยให้ฉันมีเนื้อคู่? หรือแท้จริงแล้วเขาเพียงช่วยเพราะกลัวฉันฟ้องเง็กเซียนฮ่องเต้กันแน่ แต่ไม่ว่าจะด้วยเหตุผลใดก็ตามที่ทำให้ฉันได้เกิดใหม่ในโลกที่มีใครสักคนผูกด้วยใจคู่กัน ฉันก็ถือว่ามันเป็นพรจากสวรรค์อย่างหนึ่ง

ลุงโยดาใช้ไม้เท้าเกี่ยวเสื้อฉันให้ออกเดิน แต่ฉันกลับชะงักแล้วหันหลังไปก้มคารวะขอบคุณเทพอัคคีวิหค

“ขอบคุณท่านมาก”

ดวงตาสีเพลิงของเขามองมา ยิ้มน้อยๆ ที่มุมปากกลางพยักหน้าให้เบาๆ ที่หนึ่งทีก็กล่าวว่าเขียนเทพทุกองค์ล้วนหน้าตาดีเหนือมนุษย์คงเป็นจริง เพราะรูปหน้าของเทพอัคคีวิหคงดงามจนหาสิ่งไหนมาพรรณนาเทียบไม่ได้ เอาเป็นว่าเขาเหมือนชายงามบนจอโทรทัศน์แต่กลับดูเรื่องอำนาจในตัวเอง

“เจ้า...” จู่ๆ เขาก็พูดขึ้นแล้วหยุดไป “...อย่าได้เลือกผิดอีก” แกว่ตานั้นดูห่วงใย

อาหารน้อยๆ หรือเป็นฉันที่คิดมากไปเองก็ไม่อาจรู้ได้

ฉันขมวดคิ้วสงสัย แต่ยังไม่ทันถามสิ่งใด ปีกแดงเพลิงของเขาได้สยายชนกเปลาอัคคือออกมาแล้วโฉบบินกลับสายตาไป งดงามจนเป็นภาพที่คงจดจำไปทั้งเลี้ยวชีวิตในโลกนี้ เพราะหากไปโลกหน้าฉันคงไม่เหลือความทรงจำใดแล้ว ดังนั้นไม่ว่าเลือกผิดอีกหรือไม่ ฉันก็ไม่อาจล่วงรู้ได้อยู่ดี แต่หากตายอีกครั้งแล้วได้กลับมาที่นี่ ฉันคงมาหาเขาแล้วกล่าวว่า ‘ขอบคุณท่านมาก’ หรือ ‘ข้าทำผิดเช่นเดิมอีกแล้ว ขออภัยท่านด้วย’ แต่ไม่ว่าชะตาโลกหน้าจะเป็นอย่างไร ฉันก็ถือว่าการเริ่มต้นใหม่เป็นเรื่องน่ายินดีเสมอ

ฉันเดินตามลูงโยดามา บ่อน้ำที่ต้องกระโดดลงไปเกิดเป็นลีซมพู่ประกายเงินสวยงามระยิบระยับตา โลกหน้าเป็นยุคไหนกัน เป็นยุคต่อจากนี้ หรือ...อนาคตไปอีกไกลหรือไม่ ฉันไม่อาจรู้

ฉันมองหน้าลูงโยดาอยู่พักหนึ่ง แกหรีตามองฉันด้วยความสงสารปนอิริฉาเล็กๆ เพราะหนึ่งคือชะตาฉันที่غل่่วงรู้และทำนายออกมา สองคือฉันได้ไปเกิดอีกครั้งโดยไม่ต้องต่อแถวเกิดเหมือนดวงวิญญาณอื่นๆ ซึ่งเป็นสิ่งที่ผู้ส่งวิญญาณหรือยมทูตไม่อาจได้รับชีวิต ลูงโยดาเลยมองฉันด้วยสายตาเปี่ยมความเสียดายที่ไม่ได้ไปเกิดใหม่เสียเอง

“เฮละ ข้าจะนับถึงสามแล้วเจ้าโดดเลยนะ” ลูงโยดารีบพูดโดยไม่มองหน้าฉันที่พยักพยิตตอบด้วยซ้ำ

“หนึ่ง” ฉันเตรียมตัวก้าวขาขึ้นขอบบ่อ

“สอง” ก้มหน้าจมน้ำโด่งไปด้านหลัง

พลั๊ก! ตุ่ม!!

“แล้วสามเล่า!!!”

ฉันโวยวายทวงนับสามจากลูงโยดา เป็นเพราะใจยังกลัวจึงไม่กล้ากระโดดตามจำนวนนับของลูง แต่ยังไม่ทันนับสาม ไม้เท้าเล็กๆ ของแกก็ตีก้นฉันจนหน้าคะมำลงบ่อ

“กรี้ดดด!!”

ดูเหมือนลูงโยดาซึ่งเฝ้ามองฉันได้รับชีวิตใหม่จึงเร่งแม่เพียงเลี้ยววินาทีก็ยังดี ฉันเหมือนอลิซอีกครั้ง ล่องลอยไปในอากาศ พลันเห็นเส้นแบ่งยุคต่างๆ ปรากฏขึ้นเป็นยุคของแต่ละยุคบนโลกใบนี้ แล้วโลกใหม่ของฉันมันยุคไหนกันล่ะ แล้วตัวฉันจะ

ค่อยๆ หดเล็กลงเป็นทารกใหม่ ฉันจะสัมผัสทุกอย่างเลยหรือเปล่า น่าเบื่อตายถ้าต้องเป็นแบบนี้...

ตบบบ!

เหมือนตัวหล่นบนเตียงนุ่มๆ แต่จะเป็นไปได้อย่างไรในเมื่อฉันมาเกิดใหม่! มันควรเป็นท้องแม่มากกว่าเตียงนอนนะ ว่าแต่ทำไมความทรงจำยังอยู่ครบ...หรือลุงโยดาสิมให้ฉันดื่มน้ำแกงยายเมิงลบความทรงจำ! พอมองเพดานก็เห็นแต่ไม้สลักลายลงสีอันสวยงาม ถ้าเช่นนั้นฉันอาจกลายเป็นเด็กทารกแรกเกิดที่อยู่ในเปล ว่าแต่...ทำไมโลกใหม่ถึงได้มีลายไม้ฉลุพาไปมาเป็นทรงโบราณคร่ำครึเต็มไปหมด!

“มันได้ผล มันได้ผล!”

เสียงชายแก่ดังอยู่ข้างฉัน เมื่อหันไปมองก็พบชายหญิงวัยชรากำลังจ้องหน้าอยู่ ดูเหมือนตัวฉันไม่ได้ทดลองแถมยังเอียงคอได้ แสดงว่าไม่ใช่ทารกแรกเกิดแน่นอน! ว่าแต่มันเกิดอะไรขึ้นกันแน่เนี่ย! ฉันได้แต่มองสถานการณ์แปลกประหลาด พวกเขาสวมเสื้อผ้ายุคโบราณ คนหนึ่งดูเหมือนเป็นขุนนาง อีกคนแต่งตัวดีมีฐานะ กำลังทำพิธีอะไรสักอย่างกันอยู่เพราะมีทั้งธูปเทียนและกระดาดหลากสีเปะรอบๆ เพียงที่ฉันนอน

บวสรวร? แชนชาขาด! ฉันเริ่มคิดไปต่างๆ นานาจนหน้าซีด

เมื่อก้มลงสำรวจตัวเองก็พบว่าตัวไม่ได้หดเล็กเป็นทารก เพียงแต่นิ้วมือหดเล็กน้อย ทำให้รู้ว่าตนกำลังอยู่ในวัยที่เด็กลงกว่าความเป็นจริง กระบอกบานหนึ่งถูกยื่นมาให้ตรงหน้า ฉันไม่สนว่าใครนำมาให้ รีบสำรวจตัวเองทันที ดูเหมือนใบหน้าอ่อนเยาว์ลง เป็นตัวฉันเองเมื่อตอนอายุสิบสองสิบสาม โล่งใจ...อย่างไรอ่อนเยาว์ก็ดีกว่าแก่หงอก แถมความทรงจำอยู่ครบ ย่อมเป็นความเมตตาจากเทพอัคคีวิหคที่ให้ออกาสฉันได้เลือกชะตาในโลกนี้ไม่ให้ทำผิดซ้ำสอง หรือไม่ก็เพราะความสะเพร่าของลุงโยดาที่ลืมพาฉันไปลบความทรงจำ แต่เรื่องนั้นช่างมันเถอะ...

สิ่งที่น่าสนใจกว่าคือคำตอบของการมาเจอชายหญิงสองคนนี่แหละ...

“ท่านเทพอัคคีวิหคส่งบุตรีมาให้เรา!”

ชายแก่ที่สวมชุดขุนนางกำลังกอดหญิงอ้วนที่ฉันคาดว่าเป็นภรรยาเขาแน่นๆ อยู่ในอ้อมอก พลันน้ำตาของทั้งคู่ก็ไหลออกมาเมื่อมองหน้าฉัน ให้ตายสิ! เทพอัคคีวิหค

ทำอะไรได้บ้างมันซะมัด ส่งฉันมาทั้งแบบนี้เลยหรือ! หรือเขายากให้ฉันข้ามช่วงชีวิต
นำเมื่อในวัยเด็กไป เลยจับฉันโยนต๊อบผ่านวัยไร้เดียงสา

“ในที่สุด...ในที่สุด...สกุลเยียก็ไม่นิสกุลแล้ว ฮือออ”

ชายแก่วัยให้โฮออกมา เขาผลจากอ้อมกอดภรรยาเดินตรงมาทางฉันที่
รันทดถอยเพราะตื่นตระหนก

“ท่านทั้งสองเป็นใคร”

ฉันเริ่มเล่นไปตามบทตามคนแปลกหน้าทั้งสองด้วยสำเนียงโบราณ ถอยหลัง
ชิดด้านในเตียง ไม่ยอมให้ใครแตะต้องตัว

“ข้าชื่อเยียลูชื่อ เป็นขุนนางชั้นสาม แต่ไร้ซึ่งบุตรธิดาจึงได้บวสรวงเทพอัคคี-
วิหคเพื่อขอบุตรธิดาสืบสกุล นับแต่นั้นข้าคือบิดาของเจ้าแล้ว” เขาอธิบายเหมือนเป็น
เรื่องปกติ ในขณะที่หญิงอ้วนเริ่มพูดขึ้นบ้าง

“เยียลูเขียน ข้าคือมารดาเจ้า” ฉันอ้าปากค้างเพราะชื่อตัวเองถูกเปลี่ยนไปตั้งแต่
เมื่อไรไม่รู้ “นี่คือพิธีลับจากคัมภีร์โบราณ แม้เป็นการบวสรวงแต่หากเจ้าไม่มีชะตา
เกี่ยวข้องกับพวกเรา เราก็ไม่สามารถขอเจ้ามาได้ ดังนั้นสิ่งนี้คือโองการสวรรค์ เจ้าจึง
มาเกิดเพื่อเป็นบุตรของเรา ห้องนี้มีเพียงเราสามคนเท่านั้น เมื่อเจ้าเกิดมาทุกคนยอม
รู้จักเจ้าเสมือนเป็นส่วนหนึ่งของสกุลเราตั้งแต่แรก วันพรุ่งนี้คงเหลือเพียงเจ้าคนเดียว
แล้วที่จำเหตุการณ์ทั้งหมดได้ ส่วนข้าสองคนคงจำมันไม่ได้แล้ว”

นางใส่ข้อมูลมาเต็มสมองเบลอๆ ของฉัน ฉันประมวลผลข้อมูลทันที รู้เพียง
ว่าถูกยึดเยียดชื่อ ยึดเยียดสกุล และได้พ่อแม่มาเป็นทีเรียบร้อย รู้ว่าตนเองมีฐานะ
ระดับไหน ไม่รู้ว่านี่คือโองการอะไรของสวรรค์ รู้แค่ว่ามันเริ่มมหัศจรรย์จนเกินจะ
ตามทัน

“แต่ข้าเป็นหญิง จะสืบสกุลให้ท่านทั้งสองได้อย่างไร” ฉันถามพวกเขาไปตรงๆ

“อีกไม่นานแคว้นเราจะจัดคัดเลือกหญิงงามเข้าวัง หากเป็นเจ้าซึ่งหน้าตางดงาม
เช่นนี้คงผ่านเข้าไปได้ไม่ยาก...” ท่านแม่ใช้สายตาพิจารณาความงดงามบนใบหน้าและ
เรือนร่าง ยิ้มน้อยๆ อย่างชื่นชม แต่แล้วกลับส่ายหน้าอย่างอดไม่ได้ก่อนหันไปทาง
ท่านพ่อ “แต่ท่านพี่...นางคงต้องฝึกกิริยาเสียใหม่” นางดูลุ่มใจไม่น้อย แ่นละ...นิสัย
ฉันดูไม่เป็นกุลสตรีเหมาะสมกับยุคโบราณเท่าไร เพราะนอกจากทำท่าเหมือนตุ๊กแก
เกาะติดกำแพง ฉันยังทำหน้าเหยเกใส่พวกเขาตั้งแต่ครั้งแรกที่เจอกัน สตรียุคนี้ถึง

พวกนางตกใจก็ได้แต่นั่งก้มหน้ารอฟังคำอธิบายในท่าที่สำรวมทั้งนั้น

“เจ้ารีบจัดการให้เรียบร้อยเถอะ ก่อนพวกเราจะพากันลี้ภัยหนีหมด” ท่านพ่อพยักหน้าให้ท่านแม่แล้วเดินออกนอกประตูไป แม้นในห้องไม่มีใครนอกจากพวกเรา แต่เมื่อพ้นประตูไม่ไปกลับมีหญิงรับใช้คอยเปิดประตูและรับคำสั่ง ท่านพ่อหันไปสั่งสาวใช้คนหนึ่งว่า “ผิงเอ้อ จัดการทำความสะอาดห้องนี้ พวกคุณหนูสี่เชียนของเจ้าไปดูห้องของนางและเปลี่ยนเสื้อผ้านางให้เรียบร้อย”

ไม่มีใครสงสัยในตัวฉันตามที่ท่านแม่ว่า ฉันกลายเป็นคุณหนูสกุลเยี่ย มีตัวตน มีหน้าตาและเป็นที่รู้จัก แม้นตอนนี้ฉันไม่มีความทรงจำวัยเด็กหลงเหลือ แต่ทุกคนปฏิบัติกับฉันราวได้กลายเป็นส่วนหนึ่งของโลกนี้โดยสมบูรณ์แบบ เสมือนมีคนวาดตัวฉันเติมลงในโลกอีกใบ คงเป็นฝีมือของเทพอัคคีวิหคเป็นแน่

ผิงเอ้อคงเป็นสาวใช้คนสนิทแน่เพราะนางทำท่ารู้จักคุ้นเคยกับฉันเป็นอย่างดี นางเดินตรงมาทางฉันและก้มลงอยู่ข้างตัว ตอนนี้จะว่าอย่างไรดีละ สถานการณ์เป็นเจ้าคนนายคนแบบนี้ฉันไม่ชินเท่าไร...

“คุณหนู...ผิงเอ้อจะพาคุณหนูไปดูห้องนอนใหม่ะเจ้าคะ นายหญิงให้คนซ่อมแซมเพิงสรีร์จวนนี้เอง” นางยิ้มให้อย่างเป็นมิตร “ผิงเอ้อไม่เห็นคุณหนูมาสามวัน รุสสิกร้อนใจมาก วันนี้ได้เห็นหน้าคุณหนูอีกครั้งจึงไม่อาจกลั้นน้ำตาไว้ได้อีกแล้ว นายหญิงบอกว่าอย่าร้องไห้เพราะเป็นลงไม่ดี แต่ผิงเอ้อดีใจจริงๆ ที่คุณหนูกลับมา ไม่หนีไปไหนอีก”

ผิงเอ้อร้องไห้กระซิก ใบหน้านางจัดได้ว่าน่ารักจิ้มลิ้ม ดวงตากลมโตมองได้เรื่อยๆ ไม่รู้จักเบื่อ ท่าทางบอบบางเหมือนสาวน้อยไร้เดียงสาไม่สู้คน อาจเป็นเพราะนางเรียบร้อยจนเกินไป ฉันถอนหายใจแล้วตอบไหล่ลอบนางเบาๆ

“ผิงเอ้อ ข้าอยากรู้ว่าคนอื่นกล่าวถึงอย่างไรในสามวันที่ข้าไม่อยู่” ฉันลองถามเพื่อความแน่ใจว่าไม่ใช่แค่คนในจวนเท่านั้นที่รับรู้การมีตัวตนของฉัน ไม่เช่นนั้นอาจมีคนหาว่าสติวิกลเอาได้

“ท่านอ่อนน้อมเกล้าหลังถึงถามหาคุณหนูทุกสามชั่วยาม พอๆ กับที่ได้ทำใจวิมาหานายท่านเรื่องคุณหนู”

ถึงไม่รู้จักพวกเขาสักคนแต่ฉันก็พยักหน้าเอออตามน้ำ

“อ้อ...ข้าเข้าใจแล้ว”

ผิงเอ๋อย้มให้ จากนั้นก็เดินนำฉันไปยังห้องนอน ห้องนี้สวยทีเดียว... โทนสีของม่านเตียงและผ้าปูเป็นสีส้มสว่างดูสบายตา ช่างๆ หักเตียงด้านในมีแจกันดอกไม้ประดับอยู่ เป็นดอกเหมยขาวซึ่งเป็นดอกไม้โปรดของฉัน ฉันรีบวิ่งไปหยิบมันมาถือไว้แล้วสูดดมกลิ่นหอม ในยุคของฉันดอกเหมยขาวแถวบ้านหาดูได้ยากมาก และเพราะฉันอยู่ในเมืองหลวงอันเร่งรีบ การหยุดสูดดมดอกไม้แบบนี้จึงไม่อาจทำได้บ่อยๆ นับเป็นสิ่งที่ฉันถวิลหาที่สุด

“ฮา... หอมจริงๆ” ฉันหลับตาลง เพลิดเพลินกับกลิ่นดอกไม้จนลืมไปว่าผิงเอ๋อกำลังมองอยู่ เมื่อเงยหน้าขึ้นจึงเจอสายตาอีกอักษของนางเข้า

“ถ้าคุณหนูชอบ ผิงเอ๋อจะให้คนนำมาปักแจกันให้ทุกวันนะเจ้าคะ” ผิงเอ๋อเป็นคนฉลาดเลยพูดออกมาแบบนี้ นั่นทำให้ฉันไม่เขินมาก

ฉันยิ้มให้นางแล้วพยักพยิดไปว่า “ชอบใจเจ้ามาก”

“เจ้าคะคุณหนู”

ฉันตบไหล่นางเบาๆ อย่างเป็นมิตร เดินควงดอกเหมยขาวในมือเล่นแล้วเตะเท้าไปรอบๆ ห้อง แต่จู่ๆ ผิงเอ๋อก็เข้าประชิดตัว สองมือของนางถือชุดประคองไว้ ไม่พูดไม่จาแล้วตรงมาถอดเสื้อฉันออกวางเป็นเรื่องปกติ

“นายท่านสั่งผิงเอ๋อให้เปลี่ยนชุดคุณหนู เอ่อ...” ผิงเอ๋อมองเสื้อที่ฉันสวมมาจากยุคปัจจุบันอยู่นานแล้ว นางมองมันราวกับเสื้อผ้าที่ฉันสวมพิลึกพิลั่นจนขัดตานางเอาเสียมากๆ “ผิงเอ๋อรู้ว่าคุณหนูชอบหาชุดต่างแคว้นมาสวม... แต่คุณหนูสวมชุดแคว้นเรงดามที่สุดเจ้าคะ!” นางพยายามพูดโน้มน้าว จับมือฉันออกจากอก

ฉันยกมือป้องไว้ทันที รับผิดชอบต่อเสียงร่ำพลางส่ายหัว “ไม่ต้องๆ ข้าเปลี่ยนเองได้!”

เมื่อปิดร่างตัวเองไว้แน่นหนาก่อนจะคว้าชุดมาจากมือนางด้วยความระแวง ลืมไปว่ายุคนี้ตั้งแต่ระดับคุณหนูขึ้นไปก็ไม่มีใครทำอะไรเองสักอย่าง แม้กระทั่งอาบน้ำหรือเปลี่ยนเสื้อผ้า พอฉันเดินเข้าไปหลังจากนั้นไม่กี่ห้อง ผิงเอ๋อก็ยืนเฝ้าค้ำฉันอยู่ตรงนั้น

ให้ตายสิ... ไม่ชินจริงๆ หากโดนคนที่เพิ่งพบหน้าครั้งแรกจับถอดเสื้อเปลี่ยนล่อนจ้อน

“ผิงเอ๋อเปลี่ยนชุดให้คุณหนูตั้งแต่เล็ก... แต่คุณหนูกลับปฏิเสธ”

เสียงตัดพ้อของนางแว่วมา ฉันเหลือบตามองผ่านช่องฉลุเห็นนางก้มหน้าลง

สลด เหมือนแม่ที่พบว่าลูกตัวเองเปลี่ยนไป ไม่สนิทกันตั้งแต่ก่อน ฉันในตอนนั้นก็กำลังเจอปัญหาการผูกปมผ้าแต่ละชั้นจึงเดินออกจากฉากกันมาหาทางทั้งสภาพรู้ย่ำ

“ผิงเอ้อ เจ้าช่วยผูกให้ข้าใหม่ที...”

ฉันทำหน้าเบื่อโลก ชุดแต่ละชั้นทั้งสวมและผูกยาก ไม่นึกว่าแค่สวมเสื้อจะวุ่นวายได้ขนาดนี้ สวมแล้วที่เหล้าคุณหนูควรมีใครสักคนคอยช่วยเหลือ ผิงเอ้อยิ้มว่ากระตือรือร้นเข้ามาช่วย นางรัดผ้าแต่ละชั้นแน่นจนหายใจแทบไม่ออก ฉันจึงรับรู้ความทรมานของการสวมเสื้อผ้ายุคนี้ เพราะนอกจากมีหลายชั้นแล้ว มันยังไม่ใช้เสื้อสำเร็จรูปที่แค่รัดซิปก็ปิดได้ แต่ทุกส่วนต้องผูกเป็นระเบียบพิถีพิถัน

ผิงเอ้อยิ้มแป้นตรงข้ามกับใบหน้าฉัน นางมีพลังเหลือล้นในการช่วยสวมเสื้อผ้าและจับฉันนั่งลงหน้าโต๊ะเครื่องแป้งก่อนทำผมให้ทีละส่วน ผมส่วนหนึ่งถูกปล่อยยาวตามธรรมชาติงอไวซึ่งวัยเตี้ยงสา อีกส่วนถูกมัดขึ้นไปรวมกับเชือกเส้นเล็กๆ หลากสีอย่างประณีต ทำให้ผมดำสนิทของฉันดูมีสีสันขึ้นมาหน่อย มวยผมน้อยๆ ถูกปักด้วยปิ่นหยกสีส้มแดงซึ่งมีอัญมณีประดับ ตรงปลายห้อยเส้นสายสีทองสวยงามเข้ากับชุด

เมื่อมองตัวเองในกระจก ฉันกลายเป็นท่านหญิงในยุคอิตาลีเต็มตัวทั้งทรงผมและเสื้อผ้า นึกไม่ถึงว่าเวลาตนสวมชุดโบราณจะงดงามเหมือนคุณหนูมีตระกูลกับเขาเหมือนกัน ผิงเอ้อมองด้วยความภาคภูมิใจประหนึ่งฉันเป็นผลงานชิ้นเอกของนาง

“คุณหนูของผิงเอ้อสวยที่สุดในแคว้นนี้เลยเจ้าค่ะ!”

ฉันมองนางที่ยืนยิ้มอยู่ข้างๆ หัวเราะแหะๆ เพราะชินกับคำชมไร้เดียงสาต่อหน้าของคณยุคนี้ สวยที่สุดในแคว้นนี้ แสดงว่าหน้าตาฉันก็โดดเด่นในยุคนี้อีกเหมือนกัน น่ายินดี! น่ายินดี! ไม่มีหญิงสาวคนไหนไม่ภูมิใจที่เกิดมาสวยหรือหุ! ว่าแต่นางพูดว่าอะไรนะ แคว้นนี้! หนึ่งในเจ็ดแคว้นที่ยิ่งใหญ่ของประวัติศาสตร์เฟิง!

“เจ้าพูดว่าแคว้นนี้!” ฉันทำตาโต หันไปตะโกนใส่หน้านางพลางเขย่าไหล่ทั้งสองข้าง

“จะ...เจ้าค่ะ”

ผิงเอ้อมีสีหน้าตกใจ มองฉันด้วยความกลัว แต่ฉันกลับตกใจกว่าเพราะไม่นึกว่าได้ย้อนเวลามาเกิดในยุคประวัติศาสตร์เฟิงที่ตนอ่านซ้ำแล้วซ้ำเล่า

“เวลานี้ใครครองราชบัลลังก์!” ใจฉันลั่นสะท้าน หากเป็นช่วงเวลาก่อนสงครามคิกต้าจิ้น การที่สวรรคตส่งฉันมาย่อมมีความหมายแฝงอยู่

“ปีที่สอง รัชศกฮ่องเต้หยางเฟิงแห่งราชวงศ์หมิงเจ้าค่ะ...”

ผิงเอ๋อก้มหน้าแล้วคุกเข่าลงทันทีที่พูดจบ เพราะหวาดกลัวอาการแปลกๆ ของฉันและหวาดกลัวโทษที่เอ่ยพระนามฮ่องเต้ ฉันอ้าปากค้าง จริงหรือนี่! ฉันกำลังอยู่ในยุคประวัติศาสตร์ที่ตัวเองร่ำเรียนมา!

“คุณหนูทำผิงเอ๋อกลัว...คุณหนู...”

นางเงยหน้ามองฉันทั้งที่ตัวสั่นเทา ฉันจึงรีบประคองตัวนางขึ้นจากพื้นทันที “ไม่มีอะไร...”

ถึงพูดไปแบบนี้แต่ข้างในกำลังร้อนราวไฟลน ฮ่องเต้หมิงหยางเฟิงผู้ครองราชบัลลังก์แคว้นฉีในช่วงศึกสงครามสามแคว้นแคว้น พระองค์ทรงเป็นหนึ่งในฮ่องเต้แห่งสงครามตะวันออก แม้รบชนะหลายครั้งแต่นั้นไม่ใช่ทั้งหมด เพราะพระองค์ได้สิ้นพระชนม์ในสนามรบ!

ฉันปรับสีหน้า...นี้ไม่ใช่เรื่องล้อเล่น หากสวรรค์กำหนดให้ฉันเป็นคนของแคว้นฉี ฉันจะไม่ยอมให้เหตุการณ์แบบนี้เกิดขึ้นแน่! เพราะหลังการสิ้นพระชนม์ของพระองค์แผ่นดินฉีก็โกลาหลวุ่นวาย กระทั่งหมิงเทียนหลงฮ่องเต้พระองค์ใหม่ขึ้นครองราชย์ได้อีกครั้ง แต่กว่าจะถึงช่วงนั้นทั่วผืนแผ่นดินต่างอดอยากแร้นแค้นเพราะแคว้นข้างเคียงต่างแข็งข้อ คิดทำสงครามแย่งชิง...แค่คิดฉันก็ส่ายหน้าไม่ยอมรับทันที

“ผิงเอ๋อ...ท่านแม่บอกข้าว่าจะมีการคัดเลือกสาวงามเข้าวังหลวงใช่หรือไม่”

ฉันหันไปถาม ขณะในหัวคิดหาทางแก้ อย่างไรก็ตามก็ต้องเข้าวังหลวงให้ได้เสียก่อน ส่วนอนาคตหากมีวาสนาได้เข้าเฝ้าฉันคงหาโอกาสทูลเตือนเรื่องราวในอนาคตได้บ้าง แม้หนทางนี้ดูยากเย็นเช่นชะตาที่เบี่ยงบนกำหนด แต่นี่อาจเป็นเพียงบททดสอบแรกของสวรรค์ที่ส่งฉันมาในโลกนี้ก็เป็นได้

“เจ้าค่ะ...” ผิงเอ๋อพูดเสียงค่อย มองแวตามันปลาบของฉันที่เหมือนเห็นอาหารขามโตะวางอยู่ตรงหน้า

“เยี่ยม! ข้าจะเข้าวังหลวง!” ฉันยึดตัวกอดอก

ผิงเอ๋อคลี่ยิ้มกว้างแล้วถามทันที

“คุณหนูคิดได้แล้วใช่ไหมเจ้าค่ะ! ผิงเอ๋อดีใจแทนนายท่านทั้งสองจริงๆ ที่คุณหนูยินยอมเข้าร่วมการคัดเลือกครั้งนี้!” นางปรบมืออยู่ข้างๆ ก่อนจะทำสีหน้าเศร้าหมอง “หากคุณหนูไม่มีความสุข ถึงถูกทางการบังคับให้เข้าวังก็ตัดตัว คุณหนูคง

เป็นทุกข์ไปตลอดชีวิต” ฉันมองใบหน้าเปี่ยมทุกข์ของนาง

เฮ้อ...สาวใช้คุณก็แบบนี้กันทั้งนั้น ห่วงเจ้านายยิ่งกว่าชีวิตของตัวเอง

“เจ้าสบายใจได้ผิงเอ้อ ช้าย่อมใช้ชีวิตอย่างมีความสุขในวังหลวง” ฉันเลิกหัวครุ่นคิด ก่อนความคิดเข้าทาบจะผุดขึ้นในสมอง “ข้าอยากไปข้างนอก ชักอยากเห็นประตูวังของจริงแล้ว!” แน่หนอนว่าอุตุส่าห์มาถึงที่นี้ทั้งยังมีเป้าหมายชัดเจนตั้งแต่อายุน้อย ย่อมไม่ต่างจากนักปราชญ์มีหนังสือเล่มดี ฉันต้องเริ่มสำรวจเมืองนี้ให้ชำตาเสียก่อน แล้วค่อยคิดหาแผนต่อไป

สองขารีบวิ่งออกนอกประตูห้องก่อนหยุดเท้าเมื่อเสียงผิงเอ้อดังมา

“คุณหนูรอผิงเอ้อด้วยเจ้าค่ะ!”

นางรีบร้อนเดินตามออกมา ค่ำแล้วเสียมาคลุ้มตัวฉันไว้

ฉันกระชับเสื้อให้เข้าที่ มองสำรวจไปรอบตัว เห็นบรรดาสาวใช้ในเรือนตน บัดกวาดเช็ดถูอยู่ ดูท่าต้องขอบคุณเทพอัคคีวิหคที่ส่งฉันมาในตระกูลร่ำรวย ปัญหาเรื่องเงินทองปากท้องจึงหมดไปหนึ่งเรื่อง ชีวิตต่อจากนี้มีคนคอยรับใช้มากมายทั้งชายหญิง อยู่ที่นี่ฉันคงสุขสบายไปทั้งชาติแน่ๆ

“วังหลวงไปทางไหน” ฉันหันไปถามนาง

นางชี้นิ้วออกไป หอบแฮกๆ พลังพูดออกมา “ทางซ้ายเจ้าค่ะ”

เมื่อเห็นผิงเอ้อวิ่งไม่ทันฉันจึงลัดฝั่เท้าลงเป็นก้าวสบายๆ ออกจากจวนแทนนางอายุมากกว่า คอยเป็นห่วงเป็นใยฉันตลอด ทั้งยังอยู่ในฐานะคนสนิท ฉันจะวิ่งไม่ทิ้งผู้เฒ่าให้นางตามหอบเล่นก็ดูใจร้ายไปหน่อย

แคว้นฉีกว้างใหญ่กว่าที่คิด ซึ่งฉนวนซึ่งเป็นเมืองหลวงจึงคึกคักไปด้วยผู้คนมากมาย ในยุคฮ่องเต้หึงหยางเฟิง พระองค์ทรงฟื้นฟูแคว้นให้อู่ฟูทั้งเงินทองและกำลังรบ เปิดการค้าขายกับแคว้นอื่นๆอย่างอิสระ เศรษฐกิจในซึ่งฉนวนจึงคึกครื้น จนกลายเป็นศูนย์กลางท่ารับส่งของ บรรดาชาวบ้านต่างมีสีหน้ายิ้มแย้มแจ่มใส อิ่มเงินตำลึงถ้วนหน้า อย่างว่า...ประชาชนอยู่สบาย บ้านเมืองย่อมเติบโตได้ไม่ยาก ช่างเป็นแคว้นที่เหนือการคาดหมายของฉัน ยิ่งตอนนี้มาเห็นกับตาผู้ใช้เพียงอ่านตำรา ความเจริญเหล่านี้ตอบทุกคำถามได้อย่างดีที่สุด ดีใจจริงๆ ที่ได้เห็นทุกสิ่งในประวัติศาสตร์ตรงหน้าตน

“ฮ่า! แคว้นฉีกว้างดีเสียจริง!”

ฉันมองไปรอบๆ ตื่นตาตื่นใจกับทุกสิ่งรอบตัว เดินเข้าไปหากลิ้นหอมๆ ของ ซาลาเปาโบราณขนานแท้ข้างทาง ท่านลุงซาลาเปากวักมือเรียกลูกค้ากระเป๋านัก เช่นฉันอย่างไ

“คุณหนูๆ อย่าหาว่าคนแก่อย่างข้าโง่เลย! แต่ซาลาเปาของข้าอร่อยที่สุดในแถวนี้แล้ว” ท่านลุงยิ้มแย้ม แต่ถึงไม่พูดแบบนี้ฉันก็อยากกินจะแะอยู่แล้ว!

“ข้าเอาลูกนี้ แล้วก็ลูกนี้ อ้อ! ท่านลุงลูกนี้ด้วย” สายตาจ้องซาลาเปาไม่หยุด นิ้วชี้ซาลาเปาหลายกรรณครบ ผิงเอ๋อมองท่าทางตะกละตะกลามของฉัน จ่ายเงินแทน แล้วช่วยเอาซาลาเปาห่อผ้าที่นางเตรียมไว้ นางเตรียมพร้อมถือของให้ฉันด้วย ช่างรู้ใจเสียจริง!

“อร่อยจัง!”

ฉันอุทานเสียงดัง ทำเอาชาวบ้านที่เห็นท่ากินเอร็ดอร่อยของฉันหยุดสนใจกัน ยกใหญ่ ก่อนจะมารุมร้านซาลาเปาของท่านลุงแล้วแย่งกันซื้อ พรึบตาเดียวซาลาเปาก็ขายดีจนท่านลุงมือเป็นระงิง

“ขอบคุณคุณหนู ซาลาเปาข้าขายดีเพราะท่านแท้ๆ”

ท่านลุงเก็บซึ้งซาลาเปาฟางขอบคุณ ทำให้ในใจรู้สึกสุขล้น ฉันยิ้มให้ท่านลุง โบกไม้โบกมือแล้วกล่าว

“ไม่เป็นไรๆ เพราะซาลาเปาท่านลุงอร่อยที่สุดในแถวนี้จริงๆ”

ฉันยิ้มกว้างออกมาก่อนที่จะตระจะเอนไปด้านหลังเพราะแรงดี มีมือดีกระตุก ปีนออกจากผม ฉันรีบหันไปมองทันที ส่งสายตาอาฆาตไปที่เจ้าโจร แก่เล่นผิดคนเสียแล้ว! คนอย่างคุณหนูเยี่ยงนี้เสียวิชาป้องกันตัวไม่แพ้ใครแน่นอน!

“ขโมย!! คุณหนูของข้าโดนขโมยปิ่นปักผม! ใครก็ได้ช่วยจับที!” ผิงเอ๋อตะโกน

ลั่น

ชายชุดสกปรกมอซอวิ่งสุดฝีเท้าอย่างไม่คิดชีวิต หลายคนพยายามวิ่งตามโจรไป อีกหลายคนแหวกทางออกเมื่อโจรวิ่งผ่าน ฉันมองเหตุการณ์ตรงหน้าอย่างโกรธซึ่งเพราะมาโลกนี้เพียงไม่กี่ชั่วโมงก็เจอโจร...ความช่วยเหลือตามข้ามภพข้ามชาติอะไรปานนี้! หรือคำทำนายของลุงโยดาเป็นเรื่องจริง จากนั้นสองขาจึงออกวิ่งตามโจรไป เห็นแบบนี้ฉันก็เคยเป็นนักวิ่งสมัยประถมนะ! ถึงจะแค่ประถมก็เถอะ...

“หยุดเดี๋ยวนี้! ข้าบอกให้เจ้าหยุด! แหกๆ!”

เมื่อรู้ว่าร่างกายตอนนี้ไม่ได้พลิ้วปลิวลมเหมือนตอนประถม จากตะโกนให้เจ้าโจรหยุด กลายเป็นฉันหยุดหอบหายใจเสียเอง ชุดนี้อึดคับตัวจนวิ่งแทบไม่ได้ ครั้นจะใช้ขว้างป้องกันตัวที่รำเรียนมาก็คงไม่ทันการณ์ แต่การถูกใครสักคนหยามหน้าโดยขโมยของไปดื้อๆ ก็ไม่ใช่ฉันอีก จึงพยายามอีกครั้ง คราวนี้วิ่งสุดกำลังแต่ทำทางยังคงเหมือนเด็กน้อยวิ่งไล่จับผีเสื้อ

เจ้าโจรเลี้ยวไปทางซ้าย ทะลุตรอกออกไปทางขวา ถนนข้างหน้าว่างเปล่าไร้ผู้คน จนน่าฉงน ชาวบ้านล้วนแหวกทางให้เจ้าโจรและฉัน ทำไมจู่ๆ ทุกคนถึงได้ใจดำไม่ช่วยกันสักคน! เฮ้อ! คิดว่าในยุคนี้นักคนจะมีน้ำใจกันแท้ๆ และแล้วทหารลาดตระเวนในชุดเกราะก็ได้ยื่นเรียงรายปิดกั้นทาง แต่เป็นฉันกับเจ้าโจรที่หลุดเข้ามาในทางเดินโล่งโง้ง

เกิดอะไรขึ้น...หรือพวกเขามาจับโจร? เพราะมีทหารกลุ่มหนึ่งวิ่งไล่ตามหลังปากตะโกนบางคำพร้อมกันไม่หยุดจนฟังไม่เป็นภาษา

ปีนปักษิณของฉันถูกชูขึ้น เจ้าโจรวิ่งหน้าตื่นเมื่อเห็นฉันวิ่งไล่ทันพร้อมทหารกลุ่มนั้น คราวนี้ฉันมีเหล่าทหารลาดตระเวนเป็นผู้ช่วย ที! เจ้าไม่รอดแน่เจ้าโจรเอ๋ย!

สอง

อบอุ่นถึงแสงอาทิตย์ เจิดจ้าถึงดวงตะวัน

“หัวใจสั่นไหวไม่เป็นตัวเองสักครั้ง ยามใกล้ชิดท่านใจข้ากลับสะท้านเสียงดังราวมันทะลุออกจากอกได้ แต่ท่านกลับมีเพียงใบหน้านิ่งเฉย ทั้งน้ำเสียงอ่อนโยนและสัมผัสแผ่วเบา มือท่านดั่งตะวันฉายแสง แต่หัวใจกลับเย็นยะเยือกราวน้ำแข็ง แต่ข้ายังคงไม่กลัวความหนาวเย็นนี้ อาจหยาบยืนมือเข้าไปใกล้และสัมผัส โดยไม่รู้เลยว่าหากค้นพบความในใจนั้นแล้ว...ตัวข้าจะได้สิ่งใดตอบแทน”

รอบข้างพลันวุ่นวาย เมื่อถนนว่างโล่งเมื่อครู่มีทัพม้าวิ่งเร็วจนฝุ่นตลบอยู่ข้างหน้า ฉันถึงสะกิดใจอะไรบางอย่าง หากเดาไม่ผิดนี่ต้องเป็นขบวนเสด็จของราชินิกุลใดสักคนแน่ เพราะนอกจากมีทหารม้านำทาง ยังมีนางกำนัลร่วมครึ่งสายตาเดินติดตามอยู่ ฉันไม่อาจประมาณฐานะคนผู้นั้นว่าสูงเพียงใด รู้แค่ว่าตนได้เผลอล่วงเกินใครเข้าแล้ว

ฉันมัวแต่วิ่งตามของ เจ้าโจรก็มัวแต่หันหลังมองฉันจึงไม่ทันระวังม้าสองตัวที่นำหน้าขบวนมา ฉันเพิ่งเข้าใจคำว่าทุกสิ่งเกิดขึ้นอย่างรวดเร็วก็ครั้งนี้ ทั้งฉันทั้งเจ้าโจรเบิกตากว้างพร้อมกัน ร่างเจ้าโจรถูกก๊อบแท้ม้ากระแทกเข้าอย่างจัง ส่วนฉันได้แต่เฝ้าสองมือขึ้นป้องหน้า ไม่รู้จะหนีไปไหนได้

“ฮึ!”

เสียงม้าร้องดังลั่นถนนเพราะตกใจ โชคดีที่บุรุษทั้งสองยึดตัวม้าไว้ทัน แท้ม้าจึงแค่กระแทกเจ้าโจรล้มกลิ้งไปอีกทาง เกิดบาดแผลเลือดไหลออกมาแต่ไม่เป็น

อันตรายถึงชีวิต

ความกลัวทำเอาข้าสั่น ทั้งร่างอ่อนยวบลงไปกองกับพื้น เพราะอีกเพียงไม่กี่คืบ คงโดนผีเข้ามั่วกระแทกตามเจ้าโจรไปด้วย หากชาติก่อนไม่ถูกรถชนจนความรู้สึกเจ็บ ยังฝังรากลึกถึงกระดูก ข้าคงไม่กลัวโดนม้าชนมากขนาดนี้

สองมือกดตัวเองแน่น เนื้อตัวสั่นเทา ข้าก้มหน้าก้มตาตั้งใจเดินโครมคราม กระทั่งได้ยินเสียงตะโกนสั่งว่า

“จับตัวเจ้าคนถ่อย!”

เมื่อฉันเงยหน้ามอง เห็นบุรุษบุคลิกโดดเด่นนั่งอยู่บนหลังม้า เขาตบสี่ข้างม้าเบาๆ เพื่อลอบม้านั้น มองสถานการณ์วุ่นวายตรงหน้าโดยไม่มีใครกล้าทำอะไรฉัน แม้แต่คนเดียว อาจเป็นเพราะทุกคนเห็นเป็นสตรี ทั้งยังสวมชุดกระโปรงลายวิจิตรเกินหญิงชาวบ้านธรรมดา ชุดเสื้อผ้าในยุคนี้น่ามองได้ตั้งแต่ฐานะเงินทองในกระเป๋า จนถึงอำนาจความสำคัญในวังหลวง หากคิดทำอะไรได้จึงต้องมองตั้งแต่ภายนอกลงลึกถึงภายใน

“ชาวชนวนเสด็จฮ่องเต้ พวกเจ้าคิดว่าตนมีกี่ชีวิต!”

อีกคนพูดเสียงเรียบเย็นชาอยู่เหนือศีรษะ ดวงตาฉันเบิกกว้างทันที รีบก้มหน้า เพราะเกรงกลัว ไม่ใช่กลัวตนมาชาวชนวนเสด็จของฮ่องเต้หิมิงหยางเพิ่งเข้า ถึงฉันย้อนเวลามาแต่รู้จักข้อนี้ดีกว่าข้อไหน โทษครั้งนี้จึงเท่ากับตาย! เห็นมองเจ้าโจรก็ได้ยินเสียงตะโกนร้องขอชีวิตของเขาดังขึ้นอย่างน่าเวทนา

“ข้าเหนื่อยผิดไปแล้ว! ข้าเหนื่อยเพียงต้องการเงินเลี้ยงดูลูกเมียเท่านั้น!”

ที่แท้เจ้าโจรอยากได้ปัน餅ผมของฉันไปขายกิน หากรู้ฉันคงไม่วิ่งตามเขาแบบนั้น ผลอยู่ อาจให้เงินเขาเพิ่มด้วยซ้ำ อดอยากเป็นชนไร้ไม่อาจรู้ แต่สภาพมอมแมมไร้ทางสู้ทั้งเนื้อตัวสั่นเทาไม่ต่างจากฉันนัก สิ่งเหล่านี้แสดงให้เห็นว่าในอดีตหากมีฐานะ ต้อยต่ำสภาพจะเป็นเช่นไร ชีวิตคนเหล่านี้ไม่ต่างจากผมอดตัวหนึ่ง ไร้แม้กระทั่งฐานะและตัวตน ใครคิดขี้ใจดำก็สามารถทำได้โดยไม่ยากเย็น

“เจ้าคนชั้นต่ำสกปรก รีอ่านกล้าขวางทางเสด็จฮ่องเต้ จับตัวมันไว้รอรับโทษประหาร!”

“ไว้ชีวิตข้าหน่อยด้วย! ไว้ชีวิตข้าหน่อยด้วย!”

เจ้าโจรตะโกนร้องขอชีวิตลั่นขณะถูกทหารลากตัวไปจนพ้นทาง น้ำตาเขาไหล

เป็นสายดูล่าเวทนา ฉันสูญหายใจลึกด้วยยิ่งมอญยิ่งไม่อาจทนได้ เมื่อฉันเป็นเจ้าทุกข์ ก็ควรได้สิทธิ์ตัดสินชีวิตเขาด้วย โทษทัณฑ์เขามิเพียงขวางขวางเสด็จแต่ถึงขวางแล้ว มิไครบาดเจ็บเล่า...ก็มีเพียงเขาเท่านั้น อีกอย่าง บุรุษทหารม้าทั้งสองต่างมีไหวพริบพอจะดึงม้าไม่ให้เสียการทรงตัวจนตกหลังม้า ในเมื่อไม่มีใครเป็นอะไรแต่ๆ แต่เหตุใดพวกเขา กลับมอบความตายให้คนไร้ทางสู้ แล้วฉันที่ฐานะสูงส่งกว่าจึงได้รับการยกเว้นหรือ? ฉันรู้ดี...ในยุคโบราณสิ่งเหล่านี้ล้วนเกิดขึ้นเป็นธรรมชาติธรรมดา แต่ฉันเป็นคนยุคใหม่จึงไม่อาจทนความอยุติธรรมต่อหน้าได้

“พวกท่านหยุดเดี๋ยวนี้!”

ฉันตะโกนสั่ง ทหารเลยต่างหยุดมือ บุรุษผู้นั้นเห็นทหารไม่ยอมทำตามคำสั่ง ก็หันมองฉันตาเขียว ทำสีหน้าน่ากลัวจนสั่นหลังฉันหนาววาบ เขาระโดดลงจากหลังม้าด้วยท่าทางชำนาญแล้วก้มลงมองหน้าฉันในระดับสายตา บุรุษผู้นี้มีเรือนผมสีดำมรกตแปลกตาากพบเห็น แต่การที่ฉันมาโลกนี้ได้ก็นับได้ว่าอัศจรรย์มากแล้ว กับเคล็ดผมของเขาคงไม่ใช่เรื่องน่าแปลกใจอีก ดวงหน้าเขาดงามชัดอุปนิสัย คิ้วเรียวเชิดขึ้นอย่างโกรธซึ่ง เขาหันไปมองเจ้าโจร ทหารจึงทำท่าจะลากตัวคนไปอีกรอบแต่เขากลับยกมือห้ามเอาไว้

“หยุด!”

เหล่าขุนพลจึงชะงักค้างอยู่ตรงนั้น พร้อมร่างเจ้าโจรที่ถูกปล่อยลงพื้นซึ่งส่งสายตาขอคุณฉันยกใหญ่ ถึงช่วยคนอื่นได้แต่ใจว่าจะเอาตัวเองรอด ฉันไม่รู้ว่าชายตรงหน้ากุมอำนาจใดในมือ พอเขามองจึงทำใจกลั่มองตอบไม่ละสายตา เขาเห็นฉันไม่หลบตาจึงยิ้มออกมาพลาบกล่าว

“เป็นสตรีที่ใจกลั่มากนัก”

อีกบุรุษท่าทางสุขุมกว่าลงมายืนอยู่ข้างคนแรก มองฉันด้วยสายตาวาบประหลาดใจ ยุคนี้นี่สตรีใดกล้าขัดคำสั่งบุรุษ ยิ่งเป็นบุรุษที่นำหน้าขบวนเสด็จชองเต๋ด้วยแล้ว สตรียุคนี้มีหน้าที่เพียงนั่งนิ่งไม่ต่อคำ จะทำสิ่งใดล้วนแต่ผู้ชายนำทัพหน้าแต่ฉันกลับอาจหาญมีปากเสียงกับพวกเขา ทำผีปากกล้าทั้งเนื้อตัวสั่นเทา ท่าทางนี้หากสังเกตก็มองเห็นได้ไม่ยาก บุรุษท่าทางสุขุมจึงจับพริ้วได้ ยิ้มมุมปากพลาบพูดขึ้น

“ท่านอ๋องสาม...นางเป็นเพียงสตรี ถึงใจกล้าแต่ยังคงเป็นแค่ลูกนกน้อยในฤดูหนาวเท่านั้น”

ดวงตาพลันทอประกายวาว อ่องสาม! หรือจะเป็นอ่องสามหมิงเพ็ญเพียร พระอนุชาช่องเต้หมิงหยางเพ็ญ องค์ชายลำดับที่สี่แห่งราชสกุล! ชะตานุคคณีนี้อีกเพียงไม่กี่ปีจะถูกสังหารด้วยธนูพิษ พระองค์ทรงเป็นอ่องหนุ่มผู้ทำสิ่งใดบู่มบาม แม้เกลียดลลาดสติปัญญาไม่ด้อยกว่าพระเชษฐา แต่ความสุขุมมิได้มีเทียบเท่า ยามรบจึงหลงกลศัตรูเดินหมากผิดพลาดจนต้องจบชีวิตตั้งแต่อายุน้อย ความรู้สึกนี้ทำเอาเสียงทั้งหมดจุกแน่นอยู่ในลำคอ การรู้อนาคตไม่ใช่เรื่องดีเท่าไร หากทำได้เพียงมองเห็นพวกเขาตายจากไปที่ละคน

ฉันก้มหน้าลงนั่ง รู้สึกสลดจนผล็อยร้องไห้ การเห็นใครบางคนโดนขีดเส้นตายล่วงหน้าทำใจฉันสะเทือนไม่น้อย คำพูดหนึ่งของเทพอัคคีวิหควนเวียนอยู่ในสมอง ‘บางครั้งการไม่รู้สิ่งใดคงดีเสียกว่า’

“คุณหนูบาดเจ็บตรงไหนเจ้าคะ คุณหนูไม่ควรบู่มบามทำแบบนี้ คุณหนู...”

ผิงเอ๋อเพ็งวิ่งตามมาทัน ที่แรกนางนั่งลงลานจับเนื้อตัวฉันสำรวจพลางตบฝุ่นบนชุดออกให้ แต่พอเห็นฉันนั่งร้องไห้ นางกลับหยุดแล้วถามเอาเสียตื้อๆ ไม่ทันสังเกตว่าใครเป็นใคร กระทั่งนางได้สติมองไปรอบๆ เจอขบวนเสด็จเข้าถึงประตูติดประตูเรื่องราวด่วน คิดเอาเองว่าฉันโดนโทษประหารจึงรีบคุกเข่าไชยศิริชะกับพื้น ใบหน้าซีดขาวราวกระดาษ ผิงเอ๋อ...ในสายตาเจ้ามีเพียงข้าบนถนนหรือไรกัน

“โปรดอภัยให้คุณหนูเถีย! โปรดอภัยให้คุณหนูเถีย! เอาชีวิตข้าไปแทนนางเถิด”

ฉันงยหน้ามองผิงเอ๋อ ทุกคนถึงเห็นว่าฉันร้องไห้อยู่ อ่องสามชะงักไปเมื่อเห็นหยดน้ำตาบนพื้น เขาพยายามจะพูดแต่กลับไม่มีเสียงไหลออกออกมา อ๊าๆ อึ้งๆ เหมือนไม่ชินน้ำตาสตรี

“ท่านอ่อง...ท่านทำนางร้องไห้เสียแล้ว บุรุษที่ดีไม่ควรทำสตรีเสียหน้า ท่านไม่ควรวางสีหน้าเย็นในนางเช่นนี้”

ดวงหน้าอ่องสามยังคงเรียบเฉย ทว่าแววตาแข็งกร้าวกลับอ่อนโยนลงอย่างเห็นได้ชัด มองฉันคล้ายรู้สึกผิดแต่ไม่รู้ว่าจะเริ่มต้นปลอบอย่างไร ทำท่าจะวางมือลงบนไหล่ก็มิกล้าแตะ จะพูดขอโทษก็เอ่ยได้ไม่เต็มปาก กล้าๆ กลัวๆ อยู่เช่นนั้นจนต้องหันไปถามความเห็นคนข้างตัว

“ท่านแม่ทัพใหญ่...”

อ๋อสามเรียกเขาเสียงเบา แต่ฉันกลับเงยหน้าขวับขึ้นมองทันที แม่ทัพใหญ่
อ้อหลี่จวิน! ไม่นึกว่าชาวขบวนเสด็จเพียงครั้งเดียวกลับได้พบอีกนุรุษผู้ชาญชัย
ในสงครามเช่นเขา พระสวามีขององค์หญิงหมิงเหม่ยหลิง พระกนิษฐภคินีของฮ่องเต้
อ๋อสามขยับตัวคั่นของในเสื้อ แต่ยังไม่ทันหยิบส่งให้ก็มีเสียงร้องเตือนรับเสด็จ
ดังขึ้น

“ฝ่าบาทเสด็จ!”

ผู้คนรอบข้างต่างก็ลงชิดพื้น เหล่าขุนพลคุกเข่าพร้อมเพรียงจนได้ยินเสียง
เกราะกระทบกันเป็นแถบทาง ฉันรีบก้มหน้าตามคนอื่น ไม่กล้าเงยขึ้นมามาก มาถึง
โลกนี้เพียงไม่กี่ชั่วยามกลับได้พบพระพักตร์ เป็นเพราะไม่ทันเตรียมใจจึงตื่นเต้น
ชอบกล

“ฝ่าบาท” อ๋อสามเรียกพระองค์เสียงค่อย เหมือนไม่รู้ว่าควรจัดการเรื่องนี้
อย่างไร

“เกิดเรื่องใดขึ้นขบวนถึงได้หยุดชะงักเช่นนี้”

แค่น้ำเสียงยังทรงอำนาจจนทำเอาฉันหายใจติดขัด หากได้มองพระพักตร์
เนื้อตัวจะสั่นหวั่นแค่ไหน ฉันไม่กล้าขยับตัว ได้แต่ก้มหน้าจุดติดพื้น หายใจผิดปกติ
ด้วยความหวาดหวั่นเท่านั้น

“เจ้าโจรชั้นต่ำชาวขบวนเสด็จทำให้กระหม่อมเกือบตกหลังม้า ข้าคุณหนูสกุล
เยี่ยยังขัดขวางการจับกุม สตรียุคนี้นึกใจกล้าไม่ต่างจากนุรุษเข้าไปทุกที” อ๋อสาม
ดูหัวเสียไม่น้อย น้ำเสียงเขาลุกโชนด้วยโทสะ แต่คำที่กล่าวถึงฉันกลับเบาเสียงลงเรื่อยๆ
หากฟังผิวเผินเหมือนกำลังพร่ำบ่นผู้เดียวเสียมากกว่า

ฉันถอนหายใจยาวพลางนึกขอโทษท่านพ่อท่านแม่ที่คิดให้ฉันกอบกู้ตระกูล
เพราะตอนนั้นฉันได้ทำให้ชื่อเสียงสกุลเยี่ยแปดเปื้อนเสียแล้ว ผิงเอ๋อยื่นมือมากุมมือฉัน
ไว้ เหลือบตามองกันและกัน เป็นเพราะโทษตายของเราทั้งสองได้กองอยู่ตรงหน้า หรือ
เกิดใหม่ไม่ทันไรฉันต้องระกระเหินเป็นวิญญาณร่อนเร่อีกครั้ง? แต่ครั้งนี้อาจดีหน่อย
เพราะผิงเอ๋อคงติดตามฉันไปแม้จะเป็นปรโลกก็ตาม ไม่ต้องเหงาเหมือนคราวก่อน

“พวกเจ้าคิดทำเช่นไรกับโจรชั้นต่ำผู้นี้”

น้ำเสียงเรียบเย็นผิดปกติจนฉันไม่อาจคาดเดาพระทัย ได้แต่ก้มหน้าฟัง
อ๋อสามพูดอธิบาย

“เจ้าโจรต่ำช้าต้องโทษประหาร ส่วนนาง...ฝ่าบาท นางเป็นเพียงสตรี อีกทั้งเป็นคนสกุลเยี้ย กระหม่อมคิดว่า...”

ฉันไม่รู้ว่าการร้องขอชีวิตแทนเพราะคิดช่วยเหลือ หรือต้องการเตือนให้ทรงทราบว่าเป็นคุณหนูสกุลเยี้ย ผู้มีบิดาเป็นขุนนางชั้นสามในราชสำนัก จึงไม่อาจลงโทษประหารแต่ควรเจรจาลดโทษตามสมควรเพื่อไว้หน้า แต่แล้วเสียงเขากลับเบาลง จนเงียบไปสนิท เขาเป็นถึงองค์ชายยังไม่กล้าพูดมาก แล้วฉันหรือจะสามารถส่งเสียงเรียกร้องขอภัยโทษให้ตนเองได้

ผิงเอ๋อแม้กลัวจนเนื้อตัวสั่น แต่กลับเงยหน้ากล่าวทั้งน้ำตา

“ฝ่าบาท! ขอทรงอภัยให้คุณหนูเยี้ยด้วยพะคะ!”

“หุบปาก! ถ้าดีอย่างไรมาร้องขอชีวิตต่อหน้าพระพักตร์!” เสียงดัดจริตสูงของขันทีดังสอดขึ้น

ผิงเอ๋อ...ฉันคาดเดานางผิด ขนาดต่อหน้าฮ่องเต้นางยังกล้าร้องขอชีวิต ไม่ใช่แค่ตายแทนได้...แต่ความภักดีของนางกำลังช่วยฉันโดยไม่สนชีวิตตัวเอง ฉันเงยหน้าทั้งสายต่ายังคงมองพื้นและปาดน้ำตาทิ้ง เคยตายมาแล้วชาติหนึ่งจะกลัวสิ่งใดอีกเล่า

ฉันหันไปหานาง กล่าวว่า “ผิงเอ๋อ...เรื่องนี้เจ้าไม่เกี่ยว”

“คุณหนู!” นางเขย่าตัวฉันเพื่อห้ามแล้วร้องไห้โ

ฉันส่ายศีรษะมองนาง กัดฟันยอมเสี่ยงแล้วก้มคำนับผู้ครองแผ่นดิน

“ฝ่าบาท หม่อมฉันไม่ต้องการร้องขอชีวิตตน เพียงอยากเล่าเรื่องราวที่เกิดขึ้นเท่านั้น ขอทรงอนุญาตด้วยพะคะ”

แม้เสียงราบเรียบราวไม่รู้สึกรู้ส แต่เนื้อตัวกลับสั่นสะท้านไปทั้งร่างเมื่อเห็นชายเสื้อและรองเท้าสีทองของพระองค์ที่ยังไม่ขยับเขยื้อนแม้แต่หน่อย ความหวังดูริบหรี่ลงเรื่อยๆ หรือแม้แต่พญายังไม่มีโอกาสกันเล่า?

“ว่ามาสิ”

รออยู่นานเสียงอนุญาตถึงดังขึ้น मैंน้ำเสียงเย็นเรียบแต่กลับทำให้อบอุ่นใจอย่างน่าประหลาด น้ำลายที่กลืนดังเอือกเมื่อครู่หยุดลง ดูเหมือนหายใจได้สะดวกขึ้น ฉันก้มลงอีกครั้งพร้อมมือที่ชุ่มไปด้วยเหงื่อ

“ทูลฝ่าบาท...โจรชั้นต่ำผู้นี้แม้ขโมยปืนปี่กมของหม่อมฉัน แต่ที่ทำไปเพียงเพื่อเลี้ยงดูครอบครัวเท่านั้น แม้คนขวางขบวนเสด็จสมควรได้รับโทษตาย แต่หม่อมฉัน

รู้ดีว่าฝ่าบาททรงนำพระทัยกว้างขวาง ย่อมไต่ตรองสถานการณ์เหล่านี้แล้วทรงพบว่าพวกเราต่างไม่มีใครบาดเจ็บ จะมีก็เพียงเขาเท่านั้น ทุกสิ่งล้วนเป็นเหตุสุดวิสัยเพราะพวกเราผลอวิงโลกันโดยไม่มองทาง” ฉันคิดหาคำกล่าวรื่นหูทั้งคำสรรเสริญยกย่องแต่กลับลืมนำไปส่งเต้หมิงหยางเฟิงไม่ชอบคนประจบสอพลอ หยุดคิดอยู่แปดตลบ จึงนึกถึงคำกล่าวหนึ่งของพระองค์ขึ้นมา “ในอดีตทรงกล่าวไว้ว่าแม่คนยากจนที่สุดยังเป็นพื้นฐานของสังคม ไยตอนนี้พวกเราถึงตัดรอนพื้นฐานเหล่านั้นเล่าเพคะ...” พุดยังไม่ทันจบชั้นที่ซราได้ซิงต่อว่า

“ไว้การอบรม! เจ้ากล้ายกย่อนคำ กล่าววาจาล่งเกิน อดดีเกินไปแล้ว!” แต่เพียงไม่นานเขาก็กลับสงบปากสงบคำเพราะเสียงห้ามปราม

“สี่กงกง เราต้องการฟังนาง”

“พะยะค่ะ...” น้ำเสียงสี่กงกงสลดลง ดูเหมือนจะก้าวเท้าถอยห่างออกไปด้วย “พูดต่อได้”

ฉันเหมือนได้หยุดพัก สูดหายใจรวบรวมความกล้าขึ้นมาอีกครั้ง

“ยังไม่เพียงใจผู้หนึ่ง แต่ผิงเอ๋อ นางไม่เกี่ยวข้องในเรื่องนี้ หม่อมฉันขอเพียงให้ทรงตัดสินเรื่องนี้อย่างยุติธรรมเท่านั้น”

พุดจบใจก็เต้นตุ้มๆ ต่อมๆ เป็นเวลานานที่ไม่มีเสียงใดตอบกลับมานจันหวั่นใจ ผ่านไปอีกพักใหญ่ชายเสื้อสีทองถึงได้สะบัดขึ้นน้อยๆ พร้อมเท้าของพระองค์ที่ก้าวเดินไปทางโจรผู้หนึ่ง

“ฝ่าบาท!”

เจ้าโจรส่งเสียงสะอึกสะอื้นไม่กล้ากล่าวคำใดอีก ฟังแล้วน่าเวทนานัก ฉันทวนคิด...ตามบันทึกที่เคยอ่าน ช่องเต้หมิงหยางเฟิงทำการสิ่งใดล้วนเด็ดขาด ความคิดยากคาดเดาเสมือนสายลมกลางทะเลทราย ที่อาจเป็นเพียงลมธรรมดาพัดพาให้เย็นใจ หรืออาจมีพายุลูกใดซุกซ่อนอยู่จนฟังทลายทุกสิ่งได้ ฉันไม่อาจหยั่งถึงพระทัยของพระองค์ในขณะนี้ว่าได้ทรงตัดสินโทษตาย หรือฟังเหตุผลฉันแล้วผ่อนปรนโทษทัณฑ์

“ชีวิตคนมีค่าเหนือสิ่งอื่นใด”

นัยน้ำเสียงดูโกรธซึ่งไม่น้อย หรือทรงหมายถึงชีวิตของอ๋องสามและท่านแม่ทัพใหญ่กัน? ตัวอักษรหรือจะสู่ความจริง ที่แท้ประวัติศาสตร์ล้วนเขียนข้อดีไว้ให้เป็น

เรื่องอ่านและปิดบังความจริงกับคนรุ่นหลัง ฉันรู้สึกว่าการครั้งนี้อาจถูกตัดสินอย่างไม่ยุติธรรม จึงเขียนหน้าไม่กล้าสู้ใคร

ทุกคนต่างนิ่งกันไปหมด กระทั่งได้ยินเสียงพระองค์ตรัสว่า

“คุณตัวไปลงโทษตามเหมาะสม ความผิดฐานขโมยสิ่งของไม่อาจให้อภัยได้” ฉันนั่งอึ้งไป...ไม่คิดว่าคำพูดของตนได้เพิ่มโทษให้เจ้าโจรก่อนโทษประหาร ในใจรู้สึกผิดหวั่น ไม่คิดว่าจะทรงตัดสินออกมาเช่นนี้ ขณะกำลังก้มหน้าเศร้าพลันได้ยินรับสั่งขึ้นมาว่า “อ่องสาม...หากมีขุนนางคนไหนต้องการบ่าวรับใช้เพิ่มเติม วานเจ้าผากฝั่งชายผู้นี้เข้าทำงาน อย่าเห็นชีวิตผู้คนไร้ค่าเพียงเพราะขวางขวางขบวนเสด็จเรา”

ฉันงยหน้ามองอ่องสามรับคำแล้วจึงหันมองเจ้าโจรที่โขกหัวลงกับพื้น

“ขอบพระทัยฝ่าบาท!” เจ้าโจรเหล่าน้ำตายินดีที่พ้นโทษตายอีกทั้งยังได้งานเลี้ยงดูครอบครัว ฉันคลี่ยิ้มออกมา ในใจรู้สึกยินดีอย่างยิ่งว่าทรงเป็นฮ่องเต้ผู้ทรงธรรมมิได้มีสิ่งใดบิดเบือนผิดไป

พอเงยหน้าขึ้นอีกทีพระองค์ได้หันหลังไปแล้ว ขุนพลผู้หนึ่งหยิบปิ่นปักผมของฉันวางบนเบาะรองขึ้นถวาย จากนั้นครู่หนึ่งที่กายพระองค์เนื้อมีราวครุ่นคิด พอทรงหันกลับมาฉันก็รีบก้มหน้าลงทันที ได้ยินเสียงฝีเท้าเดินเข้ามาใกล้

“เป็นปิ่นปักผมของเจ้าหรือ ดูกิ่งตาเรามากนัก”

ฉันไม่รู้จะตอบอย่างไรเพราะไม่รู้ประวัติปิ่นปักผมนี้แม้แต่น้อย เอาแต่อ้อๆ อึ้งๆ กลัวตอบผิด ผิดเออดูเป็นเดือดเป็นร้อนแทน พอเห็นฉันงีบจึงชิงพูดเพื่อไม่ให้ขาดประโยคนาน

“ทูลฝ่าบาท...ปิ่นปักผมของคุณหนูเป็นของสืบทอดตั้งแต่สกุลเยี่ยเรารับใช้ฮ่องเต้พระองค์ก่อน นายหญิงให้คุณหนูปักมันไว้กระทั้งวันเข้าคัดเลือกสาวงามครั้งนี้เพื่อให้บรรพชนอวยพรให้นางโชคดีเพคะ”

ฉันคิดทวนคำผิงเอ่อ เพิ่งรู้ว่าสกุลเยี่ยมีอำนาจในวังหลวงเพราะใครบางคนในตระกูลได้รับใช้ฮ่องเต้ มิน่าเล่า...อ่องสามผู้นั้นถึงไม่กล้าแตะต้องฉัน

“หากจำไม่ได้ผิดฮ่องเต้พระองค์ก่อนได้รับหญิงสกุลเยี่ยเข้ามารับใช้ พระองค์ทรงมอบปิ่นปักผมหยกแดงอำพันไว้ให้นางในวันรับตัว ตั้งแต่เลืกเราเห็นพระนางปักปิ่นไว้เสมอถึงได้คุ้นตาเช่นนี้” สายพระเนตรข้างสังเกตุละเอียดรอบคอบตั้งแต่ทรงพระเยาว์ ฉันไม่แปลกใจที่บัดนี้ทรงได้ขึ้นครองราชบัลลังก์ “เป็นเพราะกบมีมากระแทกเมื่อครู่

เส้นสายสีทองจึงแตกออกเป็นเสียง...”

ฉันไม่รู้เลยว่ากำลังฆาตกรรมแน่นอนมองแต่เส้นสายของปีนหยกที่แตกละเอียดอยู่บนเบาะรองนุ่มอย่างเสียตาย ด้วยของสำคัญของตระกูลเสียหายไปต่อหน้า พอรู้ตัวอีกที จู่ๆ มือหนึ่งได้ขยับเข้ามาใกล้ใบหน้า ทำให้ฉันสะดุ้งพรวดถอยตัวอย่างตกใจ แต่มีอันกลับประคองศีรษะไว้ ฉันจึงไม่กล้าขยับ เอาแต่ก้มหน้าไม่กล้าหายใจ ขณะมือนั้นบีบปีนอันหนึ่งลงบนมวยผมอย่างแผ่วเบา กระซิบใกล้ๆ

“สิ่งนี้คงทดแทนใจเจ้าได้ อวยพรให้เจ้าโชคดี”

น้ำเสียงช่างอ่อนโยนอบอุ่นจนใจเปลวไหวตาม ฉันจึงรู้ว่ามือผู้ใดกำลังแหลบออกผ่านนวลแก้ม หัวใจเต้นตึกตักไม่ใช่เพราะความกลัว แต่มาจากใบหน้าเพื่อร้อนชินอาย สติฉันขาดห้วงกระทั้งได้ยินเสียงเตือนว่า

“เจ้าบอกเราว่าไม่ร้องขอชีวิตตนแต่กลับร้องขอชีวิตแทนคนอื่นเสียมากมาย วันข้างหน้าหากได้เข้าวัง เจ้าควรคิดถึงตนเองบ้าง อย่ามั่วทะลุให้มากนัก”

ฉันรีบก้มตัวลงนอนน้อม พุดเสียงตะกุกตะกัก “มะ...หม่อมฉันจะจดจำขอบพระทัยฝ่าบาทเพคะ”

ฉันเหลือบตาขึ้นมองเล็กน้อยอย่างใครรู้ พอได้เห็นพระพักตร์เพียงครึ่งเท่านั้น แก้มฉันกลับร้อนแดงยิ่งกว่าเดิม ท่าทางเหมือนคนไม่เคยผ่านความรักมาก่อน ประกอบกับอายุน้อยทำให้ดูไร้เดียงสา ครั้นเห็นมุมนปากพระองค์มีรอยยิ้มบางเบาปรากฏขึ้นจึงหลุบตาลงต่ำอย่างชินอายไม่กล้าเงยหน้าขึ้นอีก ฉันเหมือนสาวน้อยวัยแรกแย้มทั้งที่ตนมีความรักมาก่อน ครั้งนี้นับเป็นครั้งแรกที่ฉันไม่กล้ามองบุรุษเต็มตา สมองวนคิดแต่ว่าเหตุใดถึงได้ทรงยิ้มเช่นนั้น หรือทรงขบขันกับกิริยาเด็กน้อยคนนี้? ช่างน่าอายเสียจริงลิ่เซียน! ฉันครุ่นคิดจนได้ยินเสียงส่งเสด็จ พอเงยหน้าขึ้นเต็มก็เห็นแผ่นหลังสีทองเดินจากไปแล้ว

อ่องสามช่วยผิงเอ๋อพวงตัวฉันให้ลุกยืนเพราะคิดว่าฉันกลัวจนขยับตัวไม่ได้ ก่อนจะยัดผ้าเช็ดหน้าผืนหนึ่งใส่ในมือ แล้วดึงตัวฉันพร้อมกับม้าของเขาให้พ้นทางเสด็จ

“ข้ามีเวลาไม่มาก สิ่งนี้ขอแทนคำขอโทษที่ทำให้เจ้าร้องไห้ หากมีเรื่องใดเดือดร้อนวันหน้าให้ยื่นผ้าผืนนี้ส่งหน้าประตูวัง ข้าจะมาหาเจ้าทันที”

ฉันไม่ได้ฟังเขาพูดเพราะสายตายังคงจ้องจ้องรถม้าของฮ่องเต้ที่เคลื่อนผ่าน

ตัวในระยะใกล้ หากไม่มีม่านกั้นฉันคงได้เห็นพระพักตร์เต็มสองตานั้น แต่คราวนี้
คงเห็นได้เพียงเงาร่างๆ ผ่านม่านกั้นเท่านั้น จะมีช่องเตี้ยพระองค์ใดจิตใจอ่อนโยน
อบอุ่นได้เช่นนี้อีก แม้ทรงเด็ดขาดแต่กลับผ่อนปรน มีเหตุผล รักราชธิดาของพระองค์
ทุกคนไม่เว้นแม้แต่ชนชั้นต่ำต้อย มอบโอกาสให้ผู้คนมีชีวิตต่อไป เป็นช่องเตี้ยที่สูง
เกินเอื้อมตั้งเขียนเทพทั้งจิตใจและฐานะอย่างแท้จริง

“ขอบพระทัยท่านอ๋องเพคะ”

ผิงเอ๋อพูดแทนพร้อมจับตัวฉันกดลงน้อยๆ ฉันถึงได้สติหันมองเขา อ๋องสาม
มองมาอย่างไม่ถึงสาแต่กลับทอดตาตามว่าฉันกำลังติดตากับสิ่งใด ก่อนจะหันมามอง
ฉันอีกครั้งแล้วกระโดดขึ้นหลังม้า จากนั้นก็มอมอยู่ครู่ด้วยสายตาที่อ่านไม่ออก ยิ้ม
เรียบๆ ผิงกิริษะให้ แล้วควมม้าตามขบวนเสด็จไป

ฉันหยิบปิ่นปักผมลงมากดู ปลายเส้นสายสีทองกลับกลายเป็นเชือกไหมเส้นหนึ่ง
ผูกไว้กับหยกสีฟ้ารูปดอกเหมยฮวาแทน

“เหมยฮวา...” ฉันพึมพำเสียงเบา เหมือนมีบางสิ่งสั่นไหวอยู่ในใจ...เป็นโชคชะตา
หรือไม่ที่ทำให้ฉันได้พบพระองค์ มีอู๋มบิ่นปักผมไว้แนบออก รอคอยวันคัดเลือก
สาวงามอย่างใจจดใจจ่อเพราะกระทั่งสุดท้ายฉันยังไม่เห็นพระพักตร์ วันนั้นอาจเป็น
โอกาสเดียวที่ฉันจะได้เห็นพระพักตร์เต็มตาเป็นครั้งแรก

“สี่เขียน เจ้ากำลังทำอะไรอยู่ล่ะ...เฮ้อ”

เสียงถอนหายใจของท่านพ่อดังอยู่ข้างหน้าต่าง ท่านทอดสายตามองทิวทัศน์
เพราะยังคิดเรื่องที่เกิดขึ้นไม่ตก มองหน้ายิ้มจืดเจื่อนของฉันสลับปิ่นปักผมบนศีรษะ
อยู่หลายครั้ง ฉันพอเดาได้ว่าท่านพ่อกังวลเรื่องใด...ช่องเตี้ยเชื่อว่าพระราชทานของให้
สตรีได้ง่ายๆ ทุกสิ่งที่ทรงทำล้วนแฝงนัยความหมาย แต่ครั้งนี้เป็นเพียงอุบัติเหตุเท่านั้น
ปิ่นปักผมของฉันจึงไม่มีสิ่งใดลึกซึ้ง ทว่าคนอื่นอาจไม่คิดเช่นนั้น หากสนมในวังรู้เรื่อง
นี้เข้าสู่กลุ่ดย่อมมีสายตาดูจับจ้องมากขึ้น

ท่านแม่ก็มอมฉันพลางสั่งสอน “สี่เขียน สตรีในวังควรใจกล้าในเรื่องที่ควร
และไม่ควรใจกล้าในเรื่องที่ไม่ควร”

ใจกล้าในเรื่องที่ควรคืออยู่นิ่งเพื่อรอบางสิ่งออกดอกออกผล ไม่ควรใจกล้า
ในเรื่องที่ไม่ควรคืออย่าได้หลงทำสิ่งใดให้ตัวเองเสื่อมเสียอันตราย สตรีในวังหลวงมิได้

ไร้เดียงสา พวกนางต่างมีความทะเยอทะยาน ริษยา หวังคว้าจุดมุ่งหมายเพียงหนึ่งเดียว นั่นคือตำแหน่งของเฮา สตรีข้างกายฮ่องเต้ หากได้ใจพระองค์ ได้הל้าคงอยู่ในเงื้อมมือพวกนางได้ไม่ยาก การคัดเลือกสาวงามเข้าวังหลวงทุกคนล้วนมีแผนการและจุดมุ่งหมายกันทั้งนั้น บรรดาขุนนางในราชสำนักล้วนแล้วต่างส่งบุตรเข้ามาเพื่อเสริมอำนาจให้ตระกูลกันทั้งสิ้น

“นายท่าน...นายหญิง...เท่านี้คุณหนูก็ตกใจมากแล้ว อย่าได้ตำหนิคุณหนูเลยเจ้าคะ” ผิงเอ๋อพูดขอร้องแทนคนที่ถูกทำโทษคุกเข่าอยู่กลางห้อง จนหัวเข้าเจ็บแปลบจากการโดนกดทับมาหลายชั่วยาม นางเห็นฉันกัดฟันอดทนก็เริ่มทนไม่ไหว เดินฉับเข้ามาคุกเข่าเป็นเพื่อนพลาถถาม “เจ็บไหมเจ้าคะ...”

เมื่อครู่ไม่ได้สำรวจเนื้อตัวจึงไม่รู้ว่ตอนล้มลงกระแทกมือและแขนมีรอยขีดแดงอยู่หลายจุด ผิงเอ๋อหยิบขวดยาในสาดเสื่อทาให้ ท่านพ่อหันมาเจอจึงทวาดว่านางทันที

“ผิงเอ๋อ อย่าให้ท้ายลูกข้าจนเสียคน!”

ผิงเอ๋อก้มหน้าสลดไป ท่านแม่เองเริ่มเห็นใจฉันกับนางเพราะเรื่องนี้พวกเราไม่ได้ผิดอะไรกันทั้งคู่ พยายามพูดขอร้องแทน

“ท่านพ่ออย่าได้โกรธนางนานนักเลย เรื่องนี้ใช่ว่านางตั้งใจ ทุกอย่างล้วนเป็นเหตุสุดวิสัยทั้งนั้น”

“อิงลี่...” ท่านพ่อลดเสียงลง สีหน้าดูเหนื่อยล้า “ข้ากลัวนางใจกล้าเกินสตรีวันนี้บ่มบ่ามจับใจยังมีพวกเราคอยปราม แต่วันหน้าเข้าวังหลวงไปไม่มีใครห้าม นิสัยนางย่อมนำภัยมาให้ตนเอง”

ท่านพ่อมองฉันอย่างห่วงใย ขนาดพวกเขายังไม่ลืมน่าฉันไม่ใช่ลูกแท้ๆ ยังรักขนาดนี้ หากพวกรุ่นนี้พวกเขาเลืมเรื่องราวทั้งหมดแล้วเห็นฉันเป็นลูกในอก พวกเขาจะรักฉันมากขนาดไหน

ฉันเข้าใจความหวังดี รักว่วให้ผูกรักลูกให้ดีเป็นสิ่งที่ถูกต้อง จึงก้มหน้าคำนับท่าน

“ท่านพ่อ...ลี้เซียนผิดไปแล้ว” ฉันก้มคางไม่ยอมเงยหน้าขึ้น กระทั่งได้ยินเสียงถอนหายใจของท่านพ่อดังขึ้น ตามมาด้วยมือหนึ่งที่ประคองตัวให้ลุก ท่านพ่อพยักหน้าให้ผิงเอ๋อพุงฉันไปนั่ง

“เจ้ายังต้องปรับตัวอีกมากนัก...ต่อไปอย่าได้ทำเช่นนี้อีก”

ชาฉันทปัดไปหมดจึงได้แก้มหน้ารับคำ “สี่เชียนจะจดจำ” ท่านพ่อยิ้มน้อยๆ แล้วมองฉันยืดยาวยืดยาวอย่างดูๆ ก่อนจะหันไปตามเสียงประตูที่ถูกเปิดออก

ชั้นที่สองคนเดินเข้ามาในจวน คนหนึ่งถือผ้าไหมสีทอง อีกคนถือถาดเงินไว้ เมื่อเห็นสีทองแล้วใจคอฉันเริ่มไม่ดีเท่าไรเพราะรู้ว่าใครที่สามารถใช้สิ่งนี้ได้

“ฝ่าบาทมีพระราชสาส์นถึงคุณหนูสกุลเยี่ย”

ท่านพ่อมองหน้าฉัน ใบหน้าซีดขาวปรากฏให้เห็น คิ้วขมวดแน่นเพราะเกร็งเครียด แล้วรีบเดินไปคุกเข่าหน้าประตูทันที ท่านแม่ช่วยผิงเอ๋อประคองตัวฉันไปคุกเข่าสีหน้าหงว๋องใจอย่างเห็นได้ชัด...หรือฝ่าบาทเพียงคาดโทษ ไม่ลงอาญาต่อหน้าคนอื่นเพื่อเป็นการไว้หน้าสกุลเยี่ย จากนั้นถึงค่อยให้คนส่งราชสาส์นลงอาญามาทีหลังแยแล้วสิ!

“สองสิ่งนี้ให้ท่านรับไว้”

จดหมายฉบับหนึ่งถูกยื่นมาให้พร้อมขวดเล็กๆ ขวดหนึ่ง อะไรกัน? ฉันหยิบมาดูอย่างงุนงงก่อนโดนท่านแม่กระทุ้งตอกใส่ จึงรีบแก้มหน้าลงด้วยความปวดแปลบไปทั้งตัว

“ขอบพระทัยฝ่าบาท”

พวกชั้นที่ทยอยจากไปแล้วแต่ฉันยังคงนั่งติดพื้น คลีจจดหมายในมือออกอ่านอย่างรวดเร็ว ท่านพ่อท่านแม่เดินมาดู มีเพียงผิงเอ๋อที่ร่นถอยไปอย่างรู้มารยาท ไม่คิดสอดส่ายอ่านเนื้อความในจดหมาย

‘ทาเพียงสี่ครั้งแผลจะหาย’

ฉันกระซิบทวนคำ “ทาเพียงสี่ครั้งแผลจะหาย” แล้วหันไปพิจารณาขวดงาช้างในมือพลางคลี้ม

ท่านพ่อรีบดึงจดหมายไปอ่าน ถอนหายใจโผล่ออกมาเมื่อเห็นข้อความทั้งหมด

“เฮ้อ...เพียงวันเดียวอายุข้าสั้นลงได้ขนาดนี้!” ท่านพ่อหึงตัวลงพิงพนักเก้าอี้ไม่อย่างอ่อนแรง ท่านแม่ส่ายหน้าขมวดคิ้ว รินน้ำตาให้ท่านพ่อดื่ม ก่อนจะมองฉันที่เห่อของยิ้มร่าอยู่คนเดียว

“ฝ่าบาททรงเมตตาต่อเจ้านักสี่เชียน”

ฉันพยักหน้าหงิก ไม่นึกว่าพระองค์ทรงสังเกตเห็นแผลทั้งยังมีความห่วงใย

มอบให้ ฉันรีบเกาะจุกยาออกป้ายชี้ฝั่งลงแผล ยาชั้นดีชานานแท้ทีเดียว...เพราะมันไม่แสร์ร้อนแต่กลับเย็นสบายเหมือนมีน้ำเย็นๆ ห่อคลุมรอบปากแผลไว้

“ให้ผิงเอ่อช่วยทาแผล!” ผิงเอ่อกระตือรือร้นรีบเอื้อมมือมาคว้าขวดยา แต่ฉันกลับเบนหลบไม่ให้นางแตะต้อง

ท่านแม่หัวเราะเสียงเบา มองผิงเอ่อทำทำน้อยใจ “นายหญิง คุณหนูใจร้ายกับป่าวขึ้นทุกวัน!” นางฟ่องพลาถาค้อนใส่ฉัน แต่ท่านแม่กลับบดมือไม่ถือสาแล้วพูดหยอก

“ผิงเอ่อ เจ้าไม่เห็นใบหน้าแดงร้อนของนางหรือไร เป็นเพราะฝ่าบาทพระราชทานมาเจ้าถึงแตะต้องไม่ได้”

ผิงเอ่อหันหน้าขวับมาดูแต่ยังคงไม่เข้าใจสิ่งที่ท่านแม่กล่าวอยู่ดี “หรือคุณหนูจะเป็นไข้! นายหญิง!”

ท่านแม่ส่ายหน้าหัวเราะ เดินมาป้องมือกระชับข้างหูฉัน “รักษาขวดยาเจ้าให้ดีเสียว”

“ท่านแม่!” ฉันหันใบหน้าร้อนฉาบไปหานาง

อย่างไรคนผ่านความรักมาก่อนย่อมเข้าใจกันเสมอ ท่านแม่ถึงหยอกเย้าฉันไม่หยุดหย่อน ท่านพ่อส่ายหน้ายิ้มบางส่งให้ แต่ละคนทำเหมือนรักครั้งแรกของเยี่ยลี้เชียนผู้นี้เป็นเรื่องสนุก ดังนั้นพอฉันหายเสีจจึงวิ่งหนีเข้าห้องไม่ยอมให้ใครมากวนใจอีก

ขณะนั่งมองดวงจันทร์ที่ระเบียง ความเจ็บปวดในอดีตยังคงฝังรากลึกเสมือนแผลที่ไม่อาจหายดีในเร็ววัน ทำทิวทัศน์งดงามเบื้องหน้าหม่นหมองลงในพริบตา เพียงแค่นึกถึงเสี้ยวห้วงหัวใจพลันบีบรัดจนแน่น ฉันกุมมือขยุ้มเสื้อแนบอก ข้างในเหมือนมีดอกไม้เหี่ยวเฉารอวันตายตามกาลเวลาเท่านั้น ปีนปัดผมพล้นพัดกระทบหูตามแรงลม ฉันเผลอคลี่ขลุ่ยเร้าออกมาเมื่อนึกถึงใครอีกคน ท้องฟ้ามีดมนกลับมีดวงจันทร์ประดับขึ้นข้างในสายตา ไม่นึกว่าวันนี้...ใครบางคนพลั้งมือรดน้ำให้ดอกไม้ในใจเติบโตขึ้นอีกครั้งโดยไม่รู้ตัว...

ฉันมองท้องฟ้าพร้อมกับถามสวรรค์ว่า “ใจข้าพร้อมมีความรักได้อีกครั้งจริงๆหรือ”

ตอนนี้ฉันสับสนความรู้สึกอย่างหนัก คิดว่าเร็วเกินไปหรือไม่หากคิดเปิดใจอีกครั้ง แต่พอเปิดแขนล้อมองขลุ่ยบนรอยแผล จึงคิดได้ว่าแม่คนหนึ่งสร้างบาดแผล

ไว้ แต่หากมีอีกคนเป็นยาสมานในจิตใจ อย่างไรสักวันแผลย่อมหายไปตามกาลเวลา
ดังนั้นหากยังเก็บอดีตไว้ในมือฉันคงไขว่คว้าอนาคตสดใสไม่ได้ ฉันขอก้าวเดินไป
ข้างหน้า ไม่อาจลากความหลังให้ชูดเป็นอุปสรรคได้อีกแล้ว เพราะถ้าเป็นเช่นนั้นทางที่ฉัน
ก้าวเดินจะเต็มไปด้วยขวี่เถาสีดำ มิใช่กลีบดอกไม้ดังต้องการ แม้ยังไม่รู้ว่าทางที่เลือกนั้น
จะถูกจะผิดอย่างไร ครั้นบัดไรผมทักดู หลังมือโดนปืนปักผมจึงหยิบมึนมาดูอีกครั้ง

“สิ่งนี้คงทดแทนใจเจ้าได้ อวยพรให้เจ้าโชคดี”

ความรู้สึกหนึ่งเกิดขึ้นในหัวใจทันทีที่ได้ยิน ฉันไม่อาจพูดได้เต็มปากว่ารัก
เพราะความรักต้องใช้เวลาเพาะบ่มมากโข

“สายพระเนตรจะอบอุ่นหรือไม่...”

เมื่อจับปืนปักผมหมุนเล่น ดอกเหมยขาวที่ฉันชอบ โชคชะตาที่กำลังก้าวข้ามไป
พร้อมหัวใจดวงหนึ่งของตน คำทำนายจะเป็นจริงหรือไม่...ฉันจะได้เป็นบุปผาของ
พระองค์จริงหรือ เมื่อเงยหน้ามองท้องฟ้าอีกครั้งก็พบว่าดวงดาวคืนนี้ช่างเห็นใกล้ราว
เอื้อมมือก็คว้าไว้ได้ ยิ้มบางระบายบนใบหน้า...หากคำทำนายเป็นจริงคงดีไม่น้อย

รุ่งเช้าฉันปักปืนที่ได้รับพระราชทานลงมวยผม ต่อไปนี้มันคงติดตัวฉันไป

ทุกหนทุกแห่ง ผิงเอ๋อผลักประตูเข้ามาหาเพื่อเตรียมสลับให้ดูุ่นวายกันแต่เช้า ฉัน
บิดกายอย่างเกียจคร้าน ความคิดแรกในสมองเมื่อมาโลกนี้คือนอนให้เต็มอิม! นอนให้
ดิ๊กตึ้นให้สายเพื่อพักผ่อนหลังยาวของฉัน โลกอดีตไม่ดูุ่นวายเหมือนอนาคต เวลา
นอนจึงนับเป็นสิ่งที่น่าถวิลหามากที่สุด แต่เช้านี้ฉันดันตื่นตั้งแต่ฟ้าไม่ทันสาง ตื่นเร็ว
ยิ่งกว่าวันทำงานเสียอีกเพราะเมื่อคืนเอาแต่คิดมากจนนอนไม่หลับ ดังนั้นเพียงแค่นี้
เสียงนกน้อยร้องทักตาฉันก็สว่างสดใส

“คุณหนูจ๋าวันนี้ได้หรือเจ้าคะ”

ฉันขมวดคิ้ว วันนี้ทุกคนรวมทั้งท่านพ่อท่านแม่คงไม่มีใครจำเหตุการณ์
มหัศจรรย์ของฉันได้อีกแล้ว ว่าแต่วันนี้คือวันอะไร ทำไมทุกคนถึงได้รับแรงกัน
ขนาดนี้

เมื่อผิงเอ๋อจัดสลับเสร็จและเงยหน้าเห็นเสื้อผ้าฉัน ก็รีบวิ่งไล่ได้เล็กขึ้นน้อยๆ

“ดูเหมือนคุณหนูจะลืมจริงเสียด้วย! ผิงเอ๋อนึกว่าคุณหนูตื่นไวเพราะจำได้
เสียอีก นายท่านกับนายหญิงเดินทางล่วงหน้าไปอวยพรแล้ว ทั้งยังกำชับให้ผิงเอ๋อ

รีบพาคุณหนูไปไวๆ”

นางพุดผางวิ่งไปหอบชุดหลายตัวมากองบนเตียง คัดเลือกที่เข้าทำไว้สองสามชุดแล้วให้ฉันเลือกอีกที

“อะไรของเจ้า” ฉันถามนางอย่างสงสัย

“คุณหนู...วันนี้นั้นเกิดท่านอ่อนน้อยเกินไปถึงไงเจ้าคะ!” นางยิ้มว่า จับตัวฉันที่กำลังคืบขำขึ้นยืน

อ้อ...ยังกินไม่เสร็จเสียหน่อย! แต่ฉันก็ได้ไวยวายเพียงแค่ล้าลักข้าวออกมาแล้วคาบซาลาเปาไว้ในปากเพราะยังกินไม่อิ่มดี เรื่องปากท้องถือเป็นเรื่องใหญ่สำหรับฉันซูหลินเสมอ

“ฮะ! ฮะ!” ร่างฉันหมุนตามแรงเหวี่ยงผ้าคาบที่โดนดึงออก ถูกจับถอดเสื้ออย่างรีบเร่งแล้วสวมชุดสีล้วนสะอาดตาเข้าไปแทน ดูไปดูมาเริ่มเหมือนกระถางดอกไม้เดินได้เข้าไปทุกที สีเสื้อฉูดฉาดจัดจ้านชอบกล!

“ที่จวนสกุลเก่ามีอาหารโปรดคุณหนูอีกเยอะเยอะเลยเจ้าคะ แต่ถ้าคุณหนูไม่เปลี่ยนกระโปรงสวยๆ ไปที่นั่น ท่านอ่อนน้อยต้องเห็นเป็นเรื่องขบขันเอาง่ายๆ เชียวนะเจ้าคะ!” นางทำตาลูกวาวอย่างไม่วินิจฉัย ฉันจึงสะกิดใจในความสัมพันธ์ของตนกับท่านอ่อนน้อยผู้นี้ เหตุใดต้องหัวเราะเยาะหากฉันสวมชุดธรรมดาไป ในเมื่อเขาเป็นชายฉันเป็นหญิง แต่งตัวแข่งขันก็เปรียบเทียบไม่ได้ ดูท่า...เรื่องนี้คงไม่ธรรมดาเสียแล้ว!

“ทำไมเขาต้องหัวเราะชุดที่ข้าสวมด้วย” ฉันหันไปถาม

“คุณหนูอย่านึกว่าผิงเอ๋อไม่รู้เลยเจ้าคะ...” นางยิ้มแหยๆ ก่อนจะพูดต่อ “ความจริง...ผิงเอ๋อแอบเห็นคุณหนูโดนท่านอ่อนน้อยหัวเราะเยาะสีชุดในวันเกิดของคุณหนูปีก่อน เพราะของขวัญที่ท่านอ่อนน้อยมอบให้เจ้าคะ”

“ของขวัญ?” ฉันเลิกคิ้วขึ้นถามพร้อมกับที่ผิงเอ๋อพยักหน้าแรงๆ ดูเหมือนยุคนีจะมีผู้ชายที่แกล้งอยากลงดีกับฉันแล้ว “เขาแกล้งอะไร้า”

“ตอนนั้นแค่คุณหนูกับท่านอ่อนน้อยอยู่ที่สวนหลังจวน ผิงเอ๋ออดเป็นห่วงไม่ได้เลยแอบตามไปดู ท่านอ่อนน้อยบอกว่าคุณหนูสวมชุดไม่ทันสมัย ต้องมีลวดลายให้มากกว่านี้เลยมอบชุดให้คุณหนูเป็นของขวัญ ท่านอ่อนน้อยสั่งให้คุณหนูเปิดหีบของขวัญเองกับมือ แต่พอคุณหนูเปิดออก...” ผิงเอ๋อเงิบเสียงไม่กล้าพูดต่อ จนฉัน

หรีตชูนางถึงกล้าเปิดปากพูดอีกครั้ง “พอเปิดออก สีต่างๆ ที่ถูกซ่อนกลไกไว้ได้พุ่งออกมาเลอะไปหน้าและชุดคุณหนู ท่านอ่องน้อยหัวเราะร่วนไม่ยอมหยุด บอกว่าในที่สุดคุณหนูก็มีลายชุดทันสมัยเหมือนคนอื่นบ้างแล้ว...”

ผิงเอ๋อยิ้มแห้งๆ มองฉันทำสะพานตอบเท่า ถึงจะไม่ได้โดนเองก็เถอะ แต่ในใจกลับร้อนอย่างบอกไม่ถูก ถึงเขาเป็นถึงท่านอ่องน้อยอะไรก็ตาม ทว่าในเมื่อถูกเขาแกล้ง ฉันก็จะเอาคืน!

ฉันขีดหน้าเรียก “ผิงเอ๋อ!”

“เจ้าคะ?”

“ข้าจะแวะไปซื้อของขวัญเตรียมให้เจ้าหลังถึงก่อนไปจวนสกุลเก่า”

ผิงเอ๋อมองฉันอย่างงุนงง “ของขวัญ? แต่นายหญิงเตรียมไว้ให้แล้วนี่เจ้าคะ”

ฉันส่ายหน้า “เจ้าหลังถึงผู้นี้ควรได้ของขวัญพิเศษตอบแทนจากข้า และมันย่อมไม่เหมือนใครอย่างแน่นอน!”

ประกายในตาฉันวาบขึ้นจนผิงเอ๋อเพลลกลืนน้ำลายเอือกใหญ่ หลังจากนางเตรียมตัวอยู่ไม่นาน ฉันก็ได้ขึ้นรถม้าเดินทางกับเขาเป็นครั้งแรก ผิงเอ๋อที่เดินตามอยู่ข้างรถม้าเร่งคนขับให้ไปยังสถานที่ที่ฉันบอกไว้ เพื่อหาของขวัญให้ท่านอ่องน้อยผู้นี้อย่างสมบูรณ์แบบ ส่วนฉันก็เอาแต่นั่งนิ่งทั้งยิ้มเย็น

ว่าแล้ว...เรามาพนันกันหน่อยปะไร ว่าในวันเกิดปีใหม่ของท่านอ่องน้อยเจ้าหลังถึงชุดใครจะทันสมัยกว่ากัน!

สาม ของขวัญสุดพิเศษ ที่พิเศษสุด

‘แวบแรกข้าคิดว่าบุรุษผู้นี้ดูไม่ได้เรื่อง ไร้เงาเบาปัญญาหนัก! นึกว่าเขาเสียสละมาเป็นท่านอ่องน้อยได้เสียอีก...แต่แล้ววันหนึ่งข้ากลับรู้ว่าบุรุษผู้นี้มิได้ไร้เงา...เป็นข้าเองที่ไร้เงายิ่งกว่า ไม่เคยรู้เลยว่าสองมือแข็งแกร่งคู่นั้นได้โอบอุ้มข้าไว้เนิ่นนานเท่าไร...’

เมืองหลวงซึ่งฉนวนครีกครื้นเช่นทุกวัน รอบข้างยังคงน่าตื่นตา เหล่าพ่อค้าทั่วแดนไหลสะพรั่งมาไม่ขาดสาย ยิ่งช่วงอากาศอบอุ่นของเดือนห้าเช่นนี้ยิ่งทำให้พ่อค้าแม่ขายกระตือรือร้นมากขึ้น ปีนี้เป็นปีที่สองในรัชสมัยของฮ่องเต้หยางเฟิงแห่งราชวงศ์หมิง สงครามได้ถูกเว้นพักจากสัญญาฉบับหนึ่งซึ่งถูกประทับตราโดยพระหัตถ์ของฮ่องเต้หวางซงอวี่เป็นเวลหลายปี เมื่อบ้านเมืองสงบสุข การค้าภายในแคว้นจึงรุดหน้าเฟื่องฟู ฮ่องเต้หมิงหยางเฟิงทรงเปิดการค้าเสรี แคว้นฉีจึงกลายเป็นท่าใหญ่ด้วยสภาพเมืองตั้งอยู่ใจกลางศูนย์รวมของทุกแคว้นแคว้น

ชาวบ้านพ่อค้าต่างเมืองมารวมตัวค้าขายกันที่นี้ เครื่องหอม ผ้าแพร วัตถุดิบนั่นเยี่ยม สิ่งเหล่านี้ถูกส่งเข้ามาในห้างร้านสกุลเก่าเพื่อแปรเปลี่ยนเป็นกำไรมหาศาล สกุลเก่าผูกขาดการค้าขายในฉิงฉวนแต่เพียงผู้เดียว มีผู้สืบสกุลคือท่านอ่องน้อยเก่าหลังถึง ท่านอ่องน้อยผู้นี้ถือเป็นหนึ่งในบุรุษที่บรรดาคุณหนูทั้งหลายต่างปรารถนา เพราะหากได้ตัวเก่าหลังถึง อำนาจและเงินทองจะหายไปไหนเล่า ที่ฉินรู้เรื่องพวกนี้เพราะผิงเอ๋อเอาแต่พูดจ้อไล่ไม่หยุด พร่ำบอกข้อดีของการเป็นหนึ่งในสหายวัยเยาว์

ของเขาขณะเดินเลือกผ้าแพรในร้าน จากที่นางเล่าเห็นได้ชัดว่าสกุลเก่าไม่ใช่สูงๆ สามารถเข้าหาพวกเขาได้โดยง่าย มิน่าเล่า...ท่านพ่อท่านแม่ถึงรีบไปจวนสกุลเก่าตั้งแต่รุ่งเช้า

“คุณหนู...หากท่านไปเข้าอาจโตนหมายท่านลงโทษใหญ่ได้นะเจ้าคะ”

ฉันเหลือบตามองนาง วางผ้าที่เลือกลงแล้วถอนหายใจยาวๆ หนึ่งครั้ง จากนั้นก็กระตุกผ้าขนสัตว์ชั้นดีสีชมพูสว่างมาอย่างเร่งรีบ จริงอย่างนางว่า หากข้ากว่านั้นเห็นทีจะเสียมารยาทต่อสกุลเก่าพลอยทำให้ท่านพ่อท่านแม่เดือดร้อนอีกเปล่าๆ เสียวเออร์รับผ้าไว้ในมือขณะที่ผิงเอ๋เอาแต่เหม่อมองลายผ้าสีฉูดฉาดอยู่ตรงนั้น นางทำหน้าที่เหมือนอยากจะถามแต่ไม่กล้าถาม พอจะเอ่ยปากถามก็หยุดไปเสียตื้อๆ ฉันคลี่ยมน้อยๆ อย่างขี้เล่น พุดตอบให้นางหายสงสัย

“ของขวัญท่านอ่อนน้อยไปเล่า!”

“ของขวัญท่านอ่อนน้อยหรือเจ้าคะ” นางเลิกคิ้วงุนงงแต่ไม่ได้ถามอะไรอีก เมื่อนางไม่ถามฉันก็คร้านจะตอบ ปล่อยให้ความสงสัยได้รับคำเฉลยในอีกไม่กี่ชั่วยามข้างหน้า

จวนสกุลเก่าใหญ่โตสมฐานะ อาณาบริเวณกว้างใหญ่เสียจนมองไม่เห็นขอบรั้วเพื่อนบ้าน ฉันก้าวเท้าลงจากรถม้าอย่างตื่นเต้น มีผิงเอ๋ที่คอยประกบกายอยู่ไม่ห่าง เมื่อก้าวเข้าไปด้านในก็พบดอกไม้บานพันธุ์แข่งกันคลีกลีบบานสะพรั่งอยู่ สีล้วนสวยงามจนตรึงตา ด้านซ้ายคือทะเลสาบจำลอง ด้านขวาคือเส้นทางลัดเลาะไปยังเรือนรับแขกสาวใช้พาฉันเข้าไปในสถานที่จัดงานวันเกิดกลางสวนธรรมชาติแห่งหนึ่ง ที่นั่นมีแต่ดอกไม้สีส้มเต็มไปหมด พันธุ์ไม้หายากเกือบทุกชนิดเท่าที่ฉันพอจะนึกได้ถูกนำมาประดับทั่วบริเวณ เมื่อท่านพ่อท่านแม่เห็นฉันแล้วจึงส่งยิ้มน้อยๆ พลาญพักหน้าเรียกให้เข้าไปหา ฉันจึงเดินเข้าไปด้วยท่วงท่าเรียบร้อยดูมีมารยาทเพื่อไม่ให้เสียหน้าสกุลเย้ย ชายชราอายุรุ่มราวคราวเดียวกับท่านพ่อสวมชุดขุนนางยืนอยู่ทางขวา มองฉันด้วยแวตาสั้นชมพลาญกล่าวกับท่านแม่

“ดูเข้าลิ! เยี้ยสี่เขียนคนนี่โตขึ้นแล้วงดงามเหมือนเจ้าไม่มีผิด!”

ท่านแม่หัวเราะเอียงอาย มองฉันคลี่ยิ้มรับคำชม

“สี่เขียนค่านับท่านลุง...ค่านับท่านป้า”

ฉันหันไปยอกายลงค่านับสองสามีภรรยาสกุลเก่า ตั้งแต่เข้ามาที่นี่นอกจากท่านพ่อท่านแม่แล้วเห็นจะมีสองคนที่นี่ที่ดูมีบารมีมากที่สุด จึงคาดเดาไม่ยากว่าใครเป็น

เจ้าบ้านสกุลเก้า

“น่าเสียดายนักที่นางถูกคัดชื่อเข้าวังหลวง” สุหยินของสกุลเก้ามองฉันอย่างเสียดาย

“ขอบคุณเก้าสุหยิน”

ท่านแม่เข้าใจความหมายเป็นอย่างดีจึงพูดขอบคุณพร้อมย่อกายคารวะเก้าสุหยินประคองท่านแม่โดยไม่ถือตัว ดูท่าสุหยินผู้นี้จะเป็นคนสบายๆ กว่าที่คิดไว้ นางมองฉันประหนึ่งเห็นหยกชิ้นงามที่ทำได้เพียงแค่มอง หากฉันไม่ถูกคัดรายชื่อเข้าร่วมการคัดตัวสาวงามครั้งนี้ เห็นทีเก้าสุหยินคงสว่สนฉันให้ลูกชายนางคนใดในสกุลแน่

ฉันลอบถอนหายใจเบาๆ อายุสิบสามถือได้ว่าเป็นวัยแรกแย้ม หากโชดกก็จะโดนจับแต่งงาน แต่หากไม่โชดกก็ต้องดูว่าอีกฝ่ายมีความสำคัญทางอำนาจกับตระกูลเช่นใด จากนั้นค่อยผูกไมตรีปรองดองกันทีหลัง หรือกรณีแย่ที่สุดหญิงสาวอาจโดนบีบบังคับให้แต่งงานออกไปกับคนที่นางไม่ได้รับรัก...ไม่ว่าทางไหนสตรีผู้มีฐานะย่อมไม่อาจเลือกคู่ครองด้วยตัวนางเอง พอคิดถึงตรงนี้แล้วฉันกลับรู้สึกว่าตัวเองมีวาสนาดีจริงหรือ ที่แม่แต่คู่ชีวิตยังไม่อาจขึ้นเลือกได้ หรือนี่คือคำสาปในยุคมัยนี้ที่ฉันจำต้องรับ

“ลิเซียน!”

สติฉันถูกเรียกคืนมาอีกครั้งเมื่อได้ยินเสียงตะโกนสติเสด็จอยู่ด้านหลัง บุรุษผู้หนึ่งเดินอ้อมตัวมาหาจนผิงเอื้อที่ยืนอยู่ด้านหลังฉันกระเด็นไปอยู่ด้านข้างแทน ก่อนจับไหล่ทั้งสองข้างของฉันแล้วหมุนตัวให้หันไปมองเขา แรกเห็นคือแววดาตุมีชีวิตชีวาผิดคนอื่น ใบหน้ายิ้มแย้มตลอดเวลาราวสติไม่เต็มเท่าไร ทว่ากลับคมคายดูมีความรู้ คล้ายกับปัญญาดีแต่ก็ปัญญาอ่อนในเวลาเดียวกัน เขาสำรวจชุดฉันเป็นการใหญ่ มองใบหน้าไม่สบบารมณณ์ของฉันอย่างตื่นเต้น

“ชุดเจ้า!...”

“ใช่ชุดข้า!” ฉันตัดบท ย่อกายคารวะเขาลวกๆ ทีหนึ่ง “ทำไม่หรือ” พอเห็นฉันพูดแทรกก่อนตัวเองจะพูดจบ ดวงตาเขาพลันวาวขึ้นอย่างประหลาดใจ

ทีแรกฉันไม่คิดว่าชายผู้นี้คือองค์น้อยเก้าหลังถึง แต่พอเขาเอ่ยคำว่า ‘ชุดเจ้า’ ออกมาใจฉันกลับสะกิดขึ้นพร้อมโทะสะหนึ่งในอก จ้องตากันเขม็งไม่ยอมแพ้

“ลิเซียน!”

ท่านพ่อเห็นฉันทำท่าไร้มารยาทก็ตวาดปรัมเสียดัง ฉันได้แต่ยืนนิ่งฮึดฮัด ไม่กล้าต่อปากต่อคำกับเขาก็ก้าวหนีมองฉันที่กำลังหน้าเสียวเพราะถูกดุจึงพูดอย่างไม่ใส่ใจว่า

“ท่านเย้ยอย่าได้ดูนางนกลอย ให้เด็กๆ ทำความรู้จักกันไว้...ว่ากันว่ายังไม่ถูกหน้ายิ่งสามัคคี”

นางหรีตาลีเล่นไล่ท่านพ่อท่านแม่ มองเก้าอี้หลังถึงทำใบหน้าขวยเขินด้วยความอาย

‘เงินแป๊ะอะไร!’ ฉันถลึงตาใส่ ท่าทีของเขาทำฉันหงุดหงิดมาก ถึงรู้ว่าแก้อสูหยา แต่พูดหยอกเพราะอยากปรับฉันเป็นสะใภ้ แต่อีต่าบ้าชี้แก้งแถมยังดูสติไม่สมประกอบ เช่นเขา ฉันไม่มีวันขึ้นนิวโลกเด็ดขาด ขนาดเสี่ยงเซียมซีให้เปล่ายังไม่กล้าเอา!

“จริงสิ!...ถึงเออร์ เจ้าพลีเซียนชมสวนดอกไม้ของเจ้าหรือยัง” แก้อสูหยาพูดเปิดโอกาสให้พวกเราอยู่ด้วยกันเพียงลำพัง ทำให้ฉันนึกถึงเรื่องที่ผิงเอ๋อเพิ่งจะเล่า

“ยังเลยท่านแม่!” เขาตอบกลับรวดเร็ว เห็นที่คงคิดแก้งฉันอีกตามเคย จากนั้นจึงหันหน้าไปส่งสายตาแววอนขออนุญาตท่านพ่อของฉัน

แม้ท่านพ่อไม่ชอบใจแต่ก็ไม่กล้าพูดอะไร พยักหน้าเชิงอนุญาตให้ฉันไปกับเขาอย่างช่วยไม่ได้ เป็นอันรู้กันว่าวันเกิดปีนี้ท่านอ๋องน้อยต้องการให้ฉันอยู่ร่วมชมสวนดอกไม้ของเขา เจ้าหมอนี่อาศัยความเอ็นดูของแก้อสูหยาที่มีต่อฉันมาใช้ให้เป็นประโยชน์ ทั้งยังใช้บารมีพ่อแม่มาทำเรื่องตามใจชอบ อาจกล่าวได้ว่าหวัคคิดการพยายามแก้งคนของเขานับถือไม่ธรรมดาทีเดียว แต่ฉันยังทำใจเย็น อย่างน้อยยังมีผิงเอ๋อรับใช้ข้างกายอยู่ มิได้ไปไหนมาไหนกับตาบ้านี่สองต่อสอง อย่างไรสองห้วยย่อมดีกว่าห้วยเดียว หากเขาคิดแก้งฉันขึ้นมาก็ให้นางช่วยรุมเอาคืนเลยทีเดียวนะ!

เก้าอี้หลังหันมาเห็นผิงเอ๋อเข้าจึงหยุดกึก ทำหน้าเหมือนเพิ่งนึกสิ่งใดได้ รีบปรีไปหามารดาทันที

“จริงสิท่านแม่! ข้าได้ยินว่าผิงเอ๋อนวดไหล่เก่งมาก ท่านต้อนรับแขกมาทั้งวัน คงเมื่อยตัวไปหมด เช่นนั้นให้นางไปปรนนิบัติท่านดีหรือไม่”

ท่านพ่อยิ้มเจื่อนด้วยท่ามอะไรไม่ได้ ฐานะของสกุลเก่ามีบารมีเหนือสกุลเราปรองดองไว้จึงยอมดีกว่าแตกหัก

“ดีเลย ผิงเอ๋อเจ้ามันนี่สิ!”

ผิงเอ๋อหันมองให้ฉันช่วย ฉันได้แต่ส่ายหน้า มองนางถูกเรียกตัวไปปรนนิบัติ แม่ลูกคู่นี้รับส่งคำพูดกันอย่างธรรมชาติทั้งยังมีแผนเหนือเมฆเหนือชั้น จากนั้นคงต้องระวังตัวให้มากขึ้น

ผิงเอ๋อไม่ลดความกังวลขณะเดินเชื้องข้าจากไปคล้ายไม่ยากอยู่ห่าง ส่งสายตาเป็นห่วงเป็นใยจนฉันที่ยืนอยู่ยังรับรู้ได้ พุดจบเก้าสุหรินก็พาคนทั้งหมดเดินออกไป ไม่รบกวนพวกเรา ปล่อยฉันอยู่กับเก้าหึ่งถึงตามแผน เจ้าคนขี้แก่งหันมาหยีต่ายมหวาน ฉันแสร้งยิ้มแล้วหุบลงกะทันหัน ทำเอาคนมองไม่ทันตั้งตัวจึงหุบยิ้มตามอย่างฉฉิน

ฉันส่งเสียง “หี” เบาๆ มีหรือจะยอมให้เขาเอาแต่ได้เพียงฝ่ายเดียว!

“ท่านป้า!” ฉันรีบวิ่งไปหานาง จูงมือเก้าหึ่งถึงไปเป็นพยานครั้งนี้ด้วย “ข้ามิของขวัญให้ท่านอ่อนแอแต่กลัวว่าท่านอ่อนจะไม่ใช้ของที่ข้าให้ ท่านป้าช่วยรับประกันได้หรือไม่ว่าเขาคงต้องใช้ของข้าแน่ๆ ไมโยนทิ้งไปเสียก่อน” ฉันทำหน้าที่ตาน่าเอ็นดู แต่ในโลกกลับประกายยิ้มว่าทุกสิ่งกำลังเป็นไปตามแผน

“ได้สิ ถึงเออร์เจ้าอย่าให้นางขายหน้าเสีย!”

“ท่านแม่! แต่! แต่...” เก้าหึ่งถึงกระตุกมือพร้อมกับจ้องฉันขมึง ส่งสายตาทถามว่าคิดจะทำอะไร ฉันยกคิ้วยิ้มอย่างมีเลศนัย ทำหน้าทำตาไม่รับรู้

“แต่อะไรของเจ้า!” นางเอ็ดใส่เขาแล้วหันมายิ้มให้ฉันสบายใจ “ถ้าถึงเออร์ทิงของเจ้า ข้าจะลงโทษเขาเองกับมือ ข้ารับประกันได้เลย!”

ฉันยิ้มกว้างออกมา ย่อตัวคารวะอย่างผู้ชนะ เล่นกับฉันคงยากหน่อยนะ เจ้าเด็กน้อย! “ขอบคุณท่านป้า”

เก้าหึ่งถึงหันหน้าเงื่อนลงสนิท มองมารดาตนยิ้มแล้วขยิบตาส่งให้ก่อนจะเดินจากไปโดยไม่หันสงสัย เขากุมมือฉันแล้วลากไปตามทางอย่างเบามือทว่าแข็งขัน เห็นท่าทางก็รู้ได้ว่าไม่สบอารมณ์อย่างมาก กระทั่งเดินถึงที่หมาย บรรยากาสดงตามพลัน บัดเป่าอารมณ์โกรธของเขาหายไปจนสิ้น รอบทิศมีเพียงดอกเหมยขาวบานสะพรั่ง สายลมอ่อนๆ พัดกลีบดอกไม้ปลิวกระจายดังสรวงสวรรค์ พอเจอความงดงามสะกดอารมณ์เก้าหึ่งถึงก็หยุดลากฉันต่อ ยืนนิ่งสูดกลิ่นหอมของดอกไม้

ฉันตะลึงนั่งอยู่ครู่ก่อนยกมือคว่ำกลีบดอกไม้เล่นอย่างสนุกสนาน เขามองฉันเอื้อมมือรับกลีบดอกเหมยขาวที่หล่นลงบนปลายนิ้ว พุดชมเล่นลอยออกมาว่า

“ช่างดังมากนั่น...”

เขาเอาแต่มองฉันคลี่ยิ้มสุดตลกกลืนดอกไม้ จ้องค้างง้างง้างนั้นไม่ยอมขยับตัว ต่างคนต่างลืมหว่ากำลังแก๊ง กระทั่งได้สติกันทั้งคู่จึงมองกันอยู่พักหนึ่ง เขาทำหน้าไม่ถูก ยิ่งถูกฉันจ้องแค้นของเขาที่ยิ่งแดงระเรื่อ รีบกระแอมไอพุดขึ้นขัดบรยากาศว่า

“ข้าจำได้ว่าเจ้าชอบดอกเหมยขาวเป็นที่สุด เลยลงแรงปลูกเองอยู่หลายปี เจ้ายังจำสัญญาครั้งเยาว์วัยได้หรือไม่” เขาถามแต่ฉันกลับส่ายหน้า เขาทำหน้าตาผิดหวัง เล่าให้ฟังว่า “เจ้าเคยบอก ว่าคนเช่นข้าไม่อาจปลูกดอกเหมยขาวเพื่อบานรับทุกฤดู ตั้งแต่นั้นข้าจึงเพียรปลูกมัน รอคอยวันที่ดอกเหมยขาวบานสะพรั่งเพียงเพราะต้องการให้เจ้าเห็นเป็นคนแรก เจ้าเชื่อหรือไม่ว่าพวกมันไม่เคยผลิดอกเลยสักครั้ง...” เขาเจียบเสียงลงอย่างเศร้าๆ จากนั้นก็ทำหน้าตื่นเต้นไม่เก็บอาการ ยึดมือฉันไปกุมแน่น “ไม่ว่าวันหนึ่งดอกไม้เหล่านี้ต่างพร้อมใจบานรับวันเกิดข้าพอดี เจ้าว่าเป็นเหตุบังเอิญหรือไม่”

ความจริงใจไร้การเสแสร้งของเขาทำให้ฉันรู้สึกผิดขึ้นมา ตามองเขาสลับกับห่อผ้า คิดแล้วคิดอีกว่าการแก๊งเขาจะทำให้ตนสะใจหรือเสียใจกันแน่ เขาทำให้ฉันรู้สึกว้าวสิ่งที่ทำล้นมาจากใจทั้งสิ้น แม้ข้าแก๊งแต่เพียงแก๊งเพราะเราเป็นเพื่อนสนิทที่โตมาด้วยกันตั้งแต่เล็ก ความจริงเก๋หลังถึงอาจไม่เลวร้ายอย่างที่คิดไว้ เพราะเขายอมทุ่มเวลานับปีทำสัญญาที่ให้ไว้ให้สำเร็จ หากฉันไม่สำคัญมากก็เป็นเขาที่บ๊ายบอมากมาย เพราะการปลูกดอกเหมยขาวสักต้นจำต้องใช้ทั้งความอดทนมีมานะ เสียทั้งแรงกายแรงใจเฝ้ารอมันบานรับทุกฤดูในวันหนึ่ง

เมื่อก่อนแม่ฉันเคยพูดว่าต้นไม้ดอกไม้ย่อมมีชีวิตจิตใจ หากคนปลูกใส่ใจด้วยความรัก จากใกล้ตายก็อาจฟื้น จากไม่ผลิดอกอาจคลี่กลีบสวยงามให้เห็น ดังนั้นเขาไม่มีทางเป็นคนคิดร้ายกับฉันได้เลย

เขาเห็นฉันล้งเล เอาแต่จ้องจอกับห่อผ้าไม่ยอมให้ ทั้งยังกุมมันไปซ่อนไว้ด้านหลังจึงแย่งไปจากมือพลางพูด

“ของขวัญข้าหรือ!” เขาดีใจยกใหญ่ แต่ฉันกลับยื้อแย่งมันคืนสุดแรง

“ไม่ใช่!”

ข้างความสงสารกำลังชนะ ฉันพยายามแย่งห่อผ้าคืนแต่เขากลับชูมือขึ้นสูง พลางเลิกคิ้วเจ้าเล่ห์ จากนั้นก็มองฉันที่อยู่ต่ำกว่าอย่างท้าทาย สายตาบ่งบอกมาเป็น

คำพูดว่า ‘หากสูงเท่าข้าแล้วค่อยมาแย่งไปเถิด!’ มือหนึ่งกดตัวฉันให้อยู่ต่ำกว่าเดิม อีกมือพยายามแกะหัวผ้าออกดู ฉันร้อนใจสุดชีวิตเมื่อของที่อยู่ข้างในหล่นตกพื้น จึงหลับตาแน่นปีเพราะไม่อาจมองหน้าเขาได้เต็มตา

เมื่อลืมตาขึ้นมองที่ละข้างก็เห็นหลังถึงอึ่งนั่งไปพักใหญ่ ย่อตัวเก็บผ้าคลุม ขนสัตรีสีชมพูที่ฉันจ้องใจแรงคนปักผ้าเย็บมันระหว่างทาง เขาเลิกคิ้วขึ้นถามว่า “ของ... ข้า?”

ฉันกุมมือสองข้างขึ้นแล้วยิ้มเจื่อนใส่ พยักหน้าหน่อยๆ เพื่อบอกว่า ‘ใช่! ข้าซื้อ เพื่อเจ้านั่นแหละ!’ เสื้อคลุมขนสัตว์พุ่มผืนนี้หากเปรียบในยุคของฉันคงกล่าวได้ว่า มันคือ โคตขนมิ่งค์สีชมพูเหมาะกับผู้หญิงวัยชด ไม่ใช่ท่านอ่อนน้อมยุรปร่างกำยำวัยแตกหนุ่ม หากเขาสวมคงไม่ต่างจากนักเต้นระบำในผับบาร์

ที่แรกพอหลังถึงเห็นว่าเสื้อคลุมสุดจี๊ดนี้เป็นของเขาก็มองมันอย่างกล้าๆ กลัวๆ จะสวมต่อหน้าเลยก็ไม่กล้า ฉันจึงคิดแก้สถานการณ์โดยหาคำพูดดูดีมาหลอกล่อคนตรงหน้า ใ้ข้าจำให้เป็นประโยชน์

“ข้าขอบสีชมพูมากเจ้าก็รู้ ข้าเลยอยากเห็นเจ้ามีเสื้อผ้าสีชมพูบ้างจะเป็นไรไป” หลังถึงหรีตามองสงสัย ฉันยิ้มแห้ง คิดว่าเขาหลอกได้ง่ายเสียอีก! แต่ฉันก็ไม่ยอมแพ้ จึงพูดเสริมไปอีกประโยค “ข้าเลือกฉายผ้าหลายเดือนเต็มๆ ทั้งยังเย็บเองกับมือ...” พอคำว่าเย็บเองกับมือหลุดจากปาก หลังถึงรีบตรวจรอยเย็บรอบตัวเสื้อ ความจริงฝีมือเย็บปักของหญิงสาวยุคนี้ล้วนดีทุกคน แต่ด้วยความที่ฉันเร่งนาง งานตรงหน้าเลยซรุชะรวหญิงสาวเพิ่งหัดจับเข็มด้าย

“เป็นเจ้าเย็บจริงด้วย! ดูรอยเย็บพวกนี้สิ! ฝีมือเย็บปักเจ้ายังไม่ได้เรื่องเช่นเดิม ฮ่าๆ” เขาหัวเราะร่วน มิได้สังเกตว่าฉันทำหน้าบึ้งตึงใส่

ฉันแสวงสัปดาห์หน้าเหมือนอย่างโกรธๆ เขาถึงหยุดหัวเราะแล้วรีบร้อนมายืนตรงหน้า

“หากเจ้าไม่พอใจก็โยนมันทิ้งเสีย! ไม่จำเป็นต้องเก็บมาให้เสียน้ำใจข้า!” พูดไม่ว่า มือยื้อแย่งเสื้อแล้วโยนทิ้งลงพื้น หลังถึงมองฉันอย่างสำนึกผิดก่อนจะเก็บเสื้อคลุมมาสวมทันที

“ของเจ้าให้ ข้าจะไม่สวมมันได้อย่างไร” เขาผูกเสื้อคลุมกระชับแล้วหมุนตัวให้ฉันมองเต็มตา

ตอนแรกฉันยังแกล้งโกรธไม่เลิกเพื่อให้เขาไม่กล้าทำแบบนี้อีกเป็นครั้งที่สอง แต่พอเห็นสภาพชายหนุ่มผู้ได้ชื่อว่าอ่อนน้อมผู้เก่งกาจกำลังสวมเสื้อสีฟ้าตัดกับเสื้อคลุมขนสัตว์สีชมพูก็อดหัวเราะจนตัวสั่นไม่ได้ ฉันผินหัวเราะเสียงเบาโยกตัวไปมา อยู่ครู่ พยายามกลืนหัวเราะหันหน้าไปมองเขาพร้อมกับยิ้มแยมกล่าวว่า

“เหมาะสมมาก เหมาะมากจริงๆ!” พูดเสร็จก็หันหลังไปแอบหัวเราะต่อ

“จริงหรือ?!”

เขาไม่สงสัยอะไรทั้งสิ้น เขียบมาใกล้เพื่ออวดเสื้อคลุมตัวเก่งเป็นมาดมั่น ฉันนึกสงสัยว่าเหตุใดหลายคนต่างสรรเสริญว่าเขาฉลาดหลักแหลม เพราะขนาดฉันแกล้งเขายังไม่รู้ตัวสักนิด

“ไปเถอะ!”

เขาหมุนตัวอวดเสื้ออีกรอบหนึ่งจนฉันเกือบหลุดหัวเราะออกมา จากนั้นถึงจับมือฉันวิ่ง วินาทีที่เขาบอกว่า “ไปเถอะ!” ด้วยแวต่าอ่อนโยน ใจฉันพลอยหยุดความรู้สึกอยากแกล้งเป็นส่นไหวไปเสียได้ รอบข้างมีดอกเหมยขาวที่โดนพัดขึ้นมาเสริมบรรยากาศ พอสายลมพัดผ่านไปสติฉันก็กลับมา รู้ตัวอีกทีก็โดนเขาลากมาอยู่สถานที่จัดเลี้ยงเสียแล้ว

ผู้คนต่างกำลังสังสรรค์เหล้าสุราและอาหารชั้นดีกันอยู่ เสื้อผ้าที่แต่ละคนสวมเข้าจวนสกุลเก่ามาต่างบอกฐานะสูงส่ง ล้วนดูไม่ธรรมดาทั้งสิ้น ทว่าเมื่อพวกเขาปรากฏตัว เสียงครื้นเครงที่ดังอยู่จึงหายไปพร้อมกับสายตาทุกคู่ที่มองเสื้อคลุมเจ้าของวันเกิดเขม็ง ฉันแทบอยากมุดหายไปพร้อมกับเสียงพวกนั้น จับมือหลังถึงถอยหลังออกแต่เขากลับพูดว่า

“ช้า! ไม่อยากรอกน่า!”

เขาจูมมือฉันดินมาดมั่น แต่ฉันกลับเดินตัวเกร็งไปตลอดทาง ที่นั่นไม่ได้มีเพียงเหล่าบรรดาขุนนางน้อยใหญ่ในราชสำนัก แต่มีทั้งท่านพ่อท่านแม่ เจ้าบ้านสกุลเก่าและเจ้าชายคนที่กำลังจ้องหลังถึงค้างตะลึง ส่วนผิงเอ๋อที่กำลังทุบไหล่ให้เจ้าชายเห็นเสื้อขนสัตว์วัยซิดเข้าก็หยุดมืออ้าปากค้างทันที

“เหมาะสมไหม!”

ยิ่งหลังถึงถามก็เหมือนเหยียบฉันให้จมพื้น เขาเดินไปหาแขกเหวี่ยงตามโต๊ะที่พวกเราเดินผ่านแล้วถามไม่หยุดปากว่า “เหมาะสมไหม? เหมาะไหม?!” ยกใหญ่ ฉัน

ยิ้มเจื่อน เดินตามหลังเขาไปเรื่อยๆ ใครบ้างจะล้อบอกว่าไม่เหมาะ ทุกคนพยักหน้าซ้ำๆ เป็นเสียงเดียวกัน และพอพวกเขาพยักหน้าหลังถึงก็จะบอกว่า “ลี้เขียนเป็นคนเย็บให้ข้า!”

ฉันตบมือลงหน้าผาก เดินก้มหน้างุดไม่กล้ามองใครอีก ในใจคิดว่ากลับไปคงได้ถูกเขาสั่งนักผัดข้ามวันข้ามคืนอยู่ในห้อง จนเมื่อพวกเราเดินถึงหน้าเก้าสุหยิน ท่านพ่อถึงติเตียนฉันผ่านทางสายตา มีบรรยากาศอึดอัดก่อขึ้นเล็กน้อยแต่เจ้าตัวกลับไม่รู้ถึงแรงอัดมหาศาลในอากาศ เอาแต่ถามว่า

“ท่านพ่อ! ท่านแม่! เหมาะไหม!”

ทั้งสองทำหน้าตาอึ้งอึ้ง หากหลังถึงคิดแก้แค้นฉันด้วยวิธีนี้ก็นับว่ามันได้ผลทีเดียวเลยทีเดียว ตอนนี้อยู่บริเวณยังคงไร้เสียงกระทั่งเก้าสุหยินเลื่อนสายตามายิ้มให้เสียงกระซิบกระซาบถึงดังขึ้นหึ่ง

“เหมาะสมมาก! เหมาะมาก! ลี้เขียนเลือกฉายผ้าไม่เหมือนใครทีเดียว!”

นางเดินเข้ามาจับข้อมือกลางกล่าวเสริม

“เนื้อนุ่มดีมาก ไม่หนาวไม่ร้อนเหมาะกับฤดูกาล ฉายผ้าประณีตงดงาม มีลวดลายไม่เหมือนใคร อีกทั้งข้อมือยังใช้สีชมพูสดุดตา คงไม่มีบุรุษใดกล้าสวมใส่แน่ เจ้าอาจเป็นคนแรกที่ได้สวมชุดทันสมัยเช่นนี้”

ท่านพ่อถอนหายใจโล่งออกมา ส่วนฉันก็ไม่แน่ใจว่าเก้าสุหยินพูดจริงหรือประชดกันแน่ แต่พอบุรุษผู้หนึ่งยกจอกสุราขึ้นพร้อมพูดว่า “เห็นที่คำนี้ข้าต้องให้ภรรยาเย็บให้สวมสักชุด!” ฉันก็โล่งใจทันที

เขากระดกเหล้าขึ้นดื่ม หลังถึงยิ้มให้เขาพลางคารวะเล็กน้อย

“ข้าไม่หวง เชิญท่านอาสวมตามได้เลย!”

ตอนกลางคืนอากาศยิ่งหนาวเย็นลง ผิงเอ๋อจึงนำเสื้อคลุมตามสมัยนิยมสีส้มสดใส่มาสวมให้ฉัน ซึ่งขณะนั้นนั่งเรียงตามยศศักดิ์ที่ได้รับอยู่ในงานเลี้ยงฉลองวันเกิด เก้าหฺลิ่งถึงซึ่งฝ่าบาทเป็นผู้พระราชทาน งานจึงถูกจัดขึ้นบริเวณพระตำหนักหวางภายในวังหลวง

ที่แรกฉันขึ้นรถม้าเดินทางมาพร้อมท่านพ่อท่านแม่ ในใจคิดว่าคงถูกดูเรื่องเมื่อครู่ยกใหญ่ แต่ท่านแม่กลับพูดเสียงเบาว่าฉันคิดอะไรแปลกแตกต่างซึ่งเป็นสิ่งที่

เก้าสุหยีนชอบเลยเข้าทางนางพอดิ ฉันจึงโล่งใจเสียยิ่งกว่าโล่ง ส่วนท่านพ่อไม่ลงโทษอะไร ได้แต่สายหน้าอ่อนใจไปทีหนึ่ง

การแต่งกายในคืนนี้ถูกฉันเปลี่ยนแปลงไปโดยสิ้นเชิง เพราะเมื่องานสังสรรค์ยามเย็นเริ่มขึ้นบรรดาหลายคนได้สวมเสื้อคลุมสีดิสไสเข้าร่วมงานอย่างเป็นธรรมดาบ้างเป็นชนลัทธิสีเขียว บ้างก็เป็นสีแดงแสบตา ฉันถึงกับยืนสำนึกผิดหน้าประตูปูยูนานทั้งที่ท่านพ่อท่านแม่หรือสกุลเก่าไม่เอาเรื่องเลยก็ตาม เวลานี้ผ่าบาทยังไม่เสด็จ ได้แต่ให้เก้าสุเพยผู้เป็นพี่สาวของหลังถึงมาดูแลความเรียบร้อยแทน ฉันถึงได้รู้ว่าในราชสำนักอำนาจของสกุลเก่าใหญ่โตขนาดไหน พี่สาวเป็นถึงพระสนม น้องชายเป็นท่านอ่องน้อย ส่วนบิดาเป็นขุนนางเก่าแก่ในราชสำนัก รากไม้ของสกุลเก่าช่างแข็งแรงจนยากจะถอน หรือหากถอนคงต้องทุ้มสิ่งใดไปหลายปีนับจากนี้

หลังนั่งห่างไปจากฉันเล็กน้อย เขาหันมาขยิบตาให้ตลอดเวลาเมื่อเราสบตากัน ส่วนฉันก็ได้แต่ยิ้มเหี้ยมตอบกลับไป คอยมองประตู่ว่าเมื่อไรฝ่าบาทจะเสด็จรอออยู่ครู่ก็ได้ยื่นขันที่คนสนิทมารายงานเก้าสุเพยว่าพระองค์ทรงติดราชกิจจนอาจมาร่วมงานเลี้ยงไม่ทัน จึงให้คนในงานล่วงหน้าตักมิกินกันไปก่อน

ยังมีดลงเท่าไรโอกาสได้พบพระพักตร์ก็ลดลงจนแทบเป็นศูนย์ ทั้งที่ก่อนหน้านี้ในใจยังหวังว่าจะได้พบพระพักตร์อีกครั้ง งานเลี้ยงดูสนุกสนานสำหรับบรรดาชายหนุ่มและแก่ แม้กระทั่งท่านพ่อท่านแม่ก็พลอยลุกเต้นกันไม่หยุด เห็นแล้วสบายใจอย่างบอกไม่ถูก ทว่าฉันได้แต่นั่งตบมือตามจังหวะเพลงอย่างเบื่อหน่าย เต้นรำก็เต้นไม่เป็น ร้องเพลงยิ่งทำไม่ได้เข้าไปใหญ่ ครั้นจะดื่มหนักก็ไม่กล้า

“เบื่อขนาดนั้นเลยหรือ”

เสียงหลังถึงถึงความสนใจฉันให้หันไปหา เขานั่งลงข้างๆ พร้อมสุราขวดหนึ่ง ตั้งแต่เมื่อครู่ที่เก้าสุเพยกลับตำหนิไปทุกคนต่างไม่ถือมารยาท ทำตัวตามสบาย ใครอยากนั่งใกล้ใครก็สามารถทำได้

“ดื่มให้ข้าล้าจอก!”

เขารินน้ำจันต์แล้วยื่นส่งมาให้ ฉันรับสุราอุ่นมาไว้ในมือพลางคิดว่าทั้งชาติที่แล้วและชาตินี้ไม่เคยจะต้องของมีนเมามาก่อน แต่ในยุคโบราณหากผู้สูงศักดิ์กว่ารินสุราให้ถือเป็นการให้เกียรติตนอย่างมาก ดังนั้นหากจะขอบคุณเขาก็จำเป็นต้องดื่มไปตามระเบียบ เขามองหน้าฉันแล้วพยักพืดให้ดื่ม ฉันจึงตดสินใจหลับตาแล้ว

กระดกเข้าไปรวดเร็ว

“แค่ักๆ”

ไม่แปลกใจเลยว่าทำไมคนถึงนิยมดื่มหนักในหน้าหนาว ด้วยฤทธิ์มันร้อนจนร่างกายพล้นอบอุ่น แสบคอมากจนฉันไอสำลักออกมา หลังถึงเลยลนลานหยิบผ้าขึ้นมาช่วยเช็ดริมฝีปากให้

“เจ้าดื่มเก่งแต่ไหนแต่ไร เพียงสุราชั้นดีในวังกลับลุ่มไม่เป็นท่า”

ฉันค้อนตาโมโหใส่แต่พบใบหน้าซีเส้นมีแววกังวลอยู่ให้เห็น หลังถึงวางขวดสุราลง ไม่กล้าให้ฉันยกถึงสามจอก

“น้ำจันทน์ในวังหลวงฤทธิ์แรงกว่านี้!”

ฉันแสร้งพูดไปพาลงตบอกให้คลายแสบร้อน หลังถึงยกสุราชั้นดีม มองสำรวจหน้าฉันอยู่นานสองนานก็ลากมือเดินออกจากงาน ไม่มีใครสนใจตัวเอกในงานเลี้ยงเช่นเขา ไม่มีใครสนใจที่เราสองคนหายไปในความมืดเพราะทุกคนมัวแต่สังสรรค์ลืมหืมตาลืมตาดูวัน ก่อนไปหลังถึงยังยกน้ำมาไปอีกสองขวด ไม่น่าเชื่อว่าคนหน้าจืดเช่นเขาดื่มหนักเอาเรื่องเหมือนกัน

“วันนี้เห็นทีใครหลายคนคงค้างในวังหลวงเป็นแน่ อย่างไรก็ตามพระสนมคงจัดการเรื่องนี้อยู่แล้ว เพราะที่ตำหนักหลวงมีห้องรับรองแขกเหรื่อมากมาย เจ้าเองหากอยากเมาแล้วก็ทำได้ตามสะดวกใจเถิด”

พูดไม่ว่ายยืนขวดสุราสีชาวนาให้ ฉันส่ายหน้าทันที ขนาดแค่จอกเดียวหน้ายังเริ่มแดงหัวเริ่มมึน ถ้าดื่มหมดมีหวังสติคงไม่กลับมาอีกหลายวัน

“ข้าเป็นสตรี ให้เมาแล้วต่อหน้าบุรุษคงไม่เหมาะสมเท่าไรนัก”

หลังถึงฟังฉันพาลงหัวเราะ “เจ้ารู้จักว่าอะไรเหมาะสมไม่เหมาะสมตั้งแต่เมื่อไหร่กัน”

“ข้าจะเข้าวังรับใช้ฝ่าบาทแล้ว เรื่องเพียงแค่นี้จะไม่รู้ได้อย่างไร”

ฉันพูดประชิดพาลงมองหลังถึงที่ยืนค้างไป ใบหน้าเขาเหมือนจริงจางขึ้นมาครู่หนึ่ง จากนั้นก็ยกขวดในมือขึ้นดื่ม นานทีเดียวที่พวกเราต่างไม่พูดอะไรกัน เอาแต่ชมดาวอยู่นอกระเบียง

“หากเจ้าไม่ยอมรับใช้ฝ่าบาท ข้าจะทูลพระสนมให้ทรงช่วยจัดการเรื่องนี้จะได้ไม่เป็นการฝืนใจเจ้า...”

น้ำเสียงเขาหนักแน่นต่างจากทุกครั้ง แต่พูดไม่ทันจบฉันก็รีบชิงตอบทันที
“ข้ามีหน้าที่ทำเพื่อสกุเลี่ย หญิงสาวสามารถเลือกชะตาชีวิตตนได้หรือ”
หลังถึงหันมองหน้าฉันด้วยแววตาไม่เข้าใจ

“เจ้าเลือกได้หากเจ้าต้องการ เจ้าทำได้หากอยากให้ชีวิตเจ้าหมุนไปทางไหน
เพราะข้าจะคอยช่วยให้ความปรารถนาเจ้าเป็นจริง”

ฉันยิ้มรับน้ำใจเขา ก่อนจะหันหน้ามองดวงดาวระยิบบนฟ้า ฉันเลือกแล้วว่า
ต่อจากนี้จะทำสิ่งใด เลือกแล้วว่ามีชีวิตอยู่เพื่อปกป้องใคร ในเมื่อเลือกแล้วก็ไม่มีความ
หันหลังกลับ

“ข้าเลือกแล้ว”

หลังถึงจับไหล่ฉันให้หันมาหา ดูเหมือนเขาจะเริ่มเมานิดหน่อย ฉันเห็นรอย
เศร้าหมองของเขาปรากฏขึ้น

“เช่นนั้น...” เขาหยุดพูดพลางก้มหน้านิ่ง ก่อนจะเงยขึ้นอีกครั้งพร้อมรอยยิ้ม
ฝืน “ข้าขอให้เจ้าโชคดี”

“ขอบใจเจ้ามาก” ฉันคลี่ยิ้มบางส่งไปให้

เขาพยักหน้ารับก่อนจะกลับมาเร่งดังเดิม บิดชี้เกยจพลางร้อง “ฮา!” ยกใหญ่
แล้วจึงพูดต่อ “ความจริงที่ข้าออกมาเพราะกำลังรอรับแขกสำคัญคนหนึ่ง”

หลังถึงหันไปหน้าชี้เล่นมาหาแล้วกระดกสุราขึ้นดื่มอีก ฉันขมวดคิ้วจน
ก่อนถามไปว่า

“ใครนั่นหรือ”

“พ่อค้าคนสำคัญจากแคว้นต้า เพิ่งมาถึงแคว้นฉีเมื่อหลายชั่วยามก่อน คงรอ
ข้าอยู่หน้าประตูเมืองแล้ว”

ฉันเลิกคิ้วขึ้น ทำไมพ่อค้าผู้นี้ถึงได้สำคัญนักจนแม้แต่เขาที่เป็นอ๋องยังต้อง
ออกไปรับ แต่อย่างไรสกุเลี่ยก็ได้ติดต่อค้าขายทั่วทุกแคว้นอยู่แล้ว หากลูกค้ากระเป๋
หนักคงมีบ้างที่ต้องเอาใจใส่ เขาก็งงๆก็ลากฉันออกไป ช่วยประคองตัวฉันขึ้นหลังม้า
แล้วใช้ตราประทับพาเราออกนอกวัง ฉันรู้สึกกังวลนิดหน่อย ไม่ชอบแคว้นของผู้มา
เยือนเลย...

ฟ้าที่แต่งแต้มด้วยสีดาสนิหยังคงกระจางใสเช่นเดิม แสงสีภายนอกพอมิให้

เห็นตลอดเส้นทางเพราะบรรดาหอนางโลมเพ็งเปิดกิจการกัน หลังถึงคว่ำผ้าคลุมศีรษะกันป้องกันไม่ให้ใครเห็นหน้า จับมือฉันให้กอดเอวเอาไว้แน่นเพราะกลัวฉันตกมา แล้วพาไปยังโรงเตี๊ยมแห่งหนึ่ง เสี่ยวเอ๋อร์จัดที่ให้เราในห้องรับรองพร้อมกับอาหารอีกหลายอย่าง ฉันได้แต่นั่งทั้งร้อนใจ ปานนี้คนอื่นอาจหาตัวพวกเรากันให้วุ่น ไม่รู้จะทำอะไรเขาต้องลากฉันมาที่นี่ด้วยในเมื่อฉันไม่มีความเกี่ยวข้องกับสกุลเก่า อีกทั้งหากให้ช่วยคิดเงินตรวสินค่าก็ไม่ใช่อีก พวกเรานั่งรออยู่ในห้องอีกพักใหญ่กระทั่งเสียงเรียกนอกประตูดังขึ้น

“เรียนท่านอ๋อง...นายท่านจ้าวมาถึงแล้วขอรับ”

“ให้เขาเข้ามา”

ฉันกำลังจะเอาผ้าคลุมลงแต่ถูกหลังถึงรังมือห้ามไว้ เพราะสตรีที่ยังไม่ออกเรือนหากไปไหนมาไหนกับผู้ชายสองต่อสองอาจเป็นที่ครหาได้ ฉันจึงนั่งสงบเสงี่ยมถูกผ้าคลุมปิดสายตาไปร่วมครึ่ง เห็นแค่ชายเสื้อสีน้ำเงินของคนหลายคนเดินผ่านเข้ามาในห้อง พิจารณาดูแล้วเสื้อผ้าที่พวกเขาสวมเป็นชาวแคว้นต้าไมผิดแน่ เพราะเนื้อผ้าดูโปร่งสบายขัดกับอากาศในฤดูกลสนี้ แคว้นต้ามีภูมิประเทศเป็นทะเลทราย อากาศตอนเช้าจึงร้อนมากเป็นพิเศษ เสื้อผ้าที่ใช้สวมใส่จึงไม่จำเป็นต้องหนาเท่าแคว้นฉีของเรา

ชายคนหนึ่งบุคลิกดูโดดเด่นหยุดยืนอยู่ครู่ คล้ายสำรวจผู้คนในห้องก่อนนั่งลงตรงข้ามฉัน เมื่อไล่สายตาตามองลงดลายนบนเสื้อเขา พิจารณาฐานะดูแล้วก็รู้เพียงว่าบุคคลนี้เป็นผู้มีฐานะไม่ธรรมดา เขาสวมเสื้อสีดาสนิหตัดกับสีเงินทำให้บุคลิกดูสุ่มเยินชา ผิวไม่ขาวมากซึ่งเป็นเอกลักษณ์ชาวแคว้น นิ้วมือใหญ่หยาบกร้านอาจเป็นเพราะฝึกดาบและธนู แต่ยังไม่ทันสำรวจพนักริมฝีปากเขา เสียงหลังถึงทำเอาสายตาฉันชะงักหลุดลงต่ำ

“หานตง ของที่ข้าวานให้เจ้าช่วยหาเล่า” ทั้งสองดูสนิทสนมคุ้นเคยกันอย่างดี ถึงขนาดเรียกชื่อกันต่างๆ หลังถึงมีท่าทีสบายๆ ยื่นมือรับกล่องเล็กๆ ที่ถูกส่งให้ตรงหน้า เมื่อได้ของมาก็ดูตื่นเต้นมากแล้วรีบส่งมันมาไว้ในมือฉัน “ของเจ้า”

ฉันรับมาอย่างงงๆ วันเกิดเขาแท้ๆ แต่ทำไมของขวัญถึงเป็นของฉันเล่า แต่ในเมื่อให้แล้วไม่รับก็เป็นการเสียหน้า ฉันจึงยิ้มแล้วรับมันมามองดู มีลูกกล่องไม้

สลักลวดลายหงส์ขาว เพียงแค่กล่องยังคงตามจนเผลอมองอยู่นานสองนาน ทำให้
อดคิดไม่ได้ว่าของภายในกล่องจะสวยขนาดไหน

“ของส่งเจ้าเข้าวังหลวง”

ฉันยิ้มพลางมองเขาอย่างขบขัน รู้ว่าเขาดีกับฉันมากขนาดไหน หากฉัน
ไม่อยากเข้าคัดเลือกสาวงาม เขาย่อมพร้อมช่วยเหลือ แต่หากฉันยินยอมเข้าวังเขาก็
พร้อมอวยพรกับทางเดินที่ฉันเลือก

มือเปิดกล่องออกพบว่าข้างในเป็นต่างหูคู่หนึ่ง เม็ดพลอยสีเหลืองสดใสเนื้อดี
แกะสลักเป็นดอกเหมยขาวที่ฉันชอบ หากมองดีๆ จะมีคำว่า ‘แก้ว’ สลักอยู่ด้วย

“ชอบใจเจ้ามาก” ฉันรู้สึกตื่นตันทันอย่างบอกไม่ถูก

“ไม่เป็นไร” หลิงถึงยิ้มให้ จากนั้นก็ยื่นมือเข้ามาในผ้าคลุม สัมผัสใบหูเพื่อช่วย
ฉันสวมมันแล้วถอนมือกลับไป

“คงงดงามมาก”

เป็นเพราะยังไม่ถอดผ้าคลุมเขาเลยไม่เห็นว่าเขาฉันสวมต่างหูที่ให้จะเป็น
อย่างไร ฉันไม่สนใจว่าใครจะมองแบบไหนจึงยกมือถอดผ้าคลุมลงให้เขาเห็น

“งดงามเช่นเจ้าว่าหลิงถึง”

เสียงของพ่อคำหนุ่มดังขึ้นแทรก ที่แรกฉันหันหน้าไปคิดจะต่อว่าเขาใหญ่
ที่พูดแทรกอย่างไม่มีมารยาท แต่เมื่อเห็นใบหน้าคนชัดๆ ตัวฉันกลับแข็งทื่อ น้ำตา
เอ่อล้นเต็มขอบเสียดื้อๆ

ยิ้มที่ฉันเห็นครั้งแรกเมื่อหลายปีก่อน สายตาที่จ้องมองมาพร้อมคำทักทาย
ยามเช้าที่สวนสาธารณะ ใบหน้าที่เลื่อนเข้ามาใกล้อย่างจงใจให้ฉันอาย...น้ำตาสุดท้าย
ที่เขามอบให้

สิ่งเหล่านั้นยังคงทำให้หัวใจฉันเต้นแรงด้วยความยินดี...เจ็บซ้ำและเจ็บปวด
หัวใจ

“เสียว...หึง”

ฉันเค้นพูดชื่อนี้ออกมาอย่างยากลำบาก จงใจกลืนน้ำตาเมื่อครู่กลับลงคอ
ไม่...ฉันจะไม่วันร้องให้ใครคนเช่นนี้อีกเป็นครั้งที่สอง ไม่มีวัน!